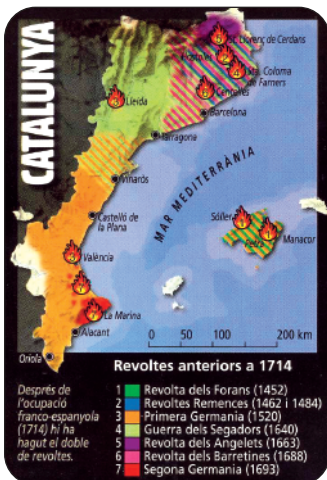

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.com

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVII. NÚMERO 630

1ER DE JULIOL DEL 2008

PREU: 2 €

FIRA DE SON SERVERA

Fa 8 anys que na Lourdes Llull i en Xerafi Cervera regenten el Taller de Parquet Son Cervera al carrer del Dr. Esteve, 15 de Son Cervera. Tel. 971 567 319

Fa 30 anys que la família Quevedo obrien el Centre Expert al carrer de Joana Roca, 125 de Son Cervera. Ven electrodomèstics. Darrerament s'han especialitzat en internet sense fils. Tel. 971 568 504

Fa 40 anys que la família de cas Ferrerico va obrir la Fusteria cas Ferrerico al carrer del Dr. Esteve, 42 de Son Cervera. Tel. 971 817 033

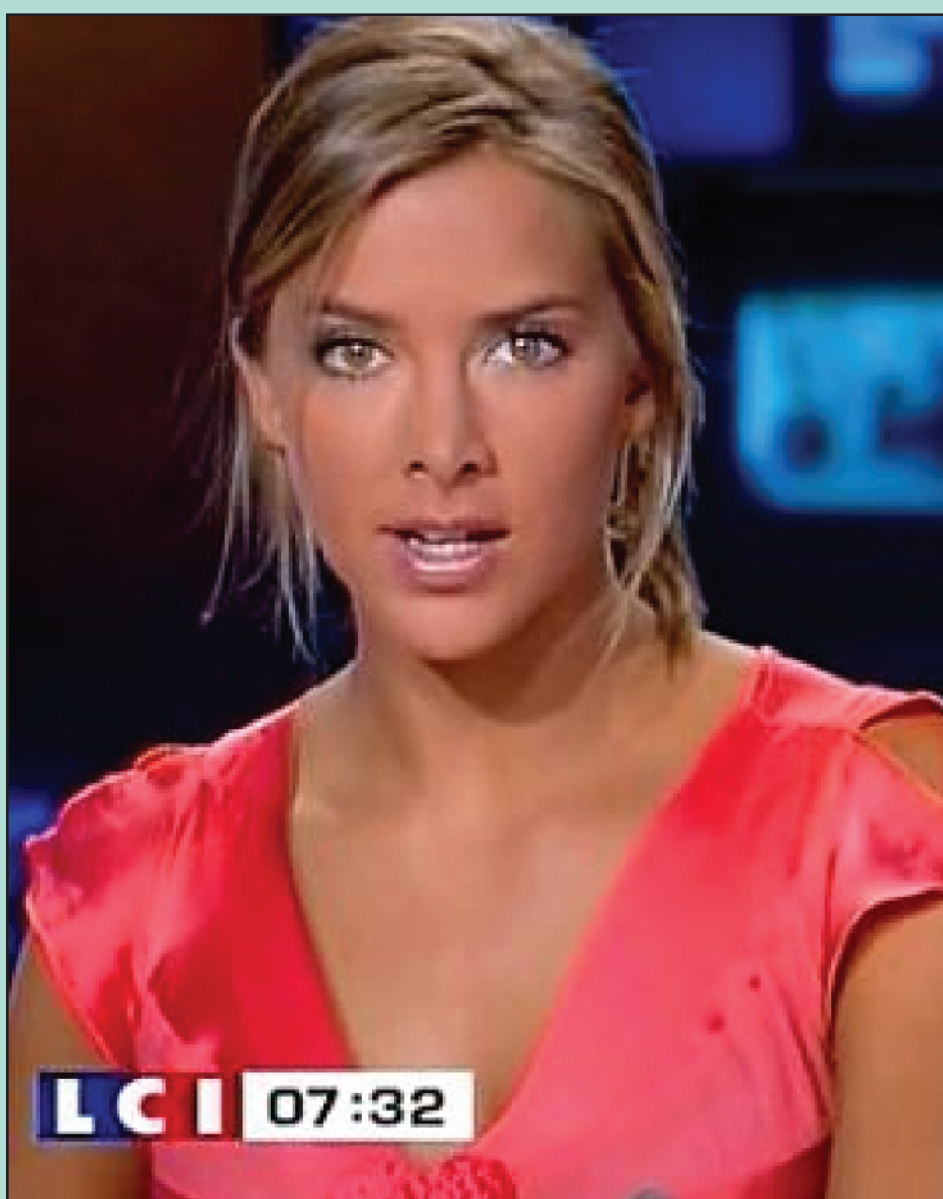
BINISSALEM

Fa 2 anys que n'Abraham Vaz i en Jaume Mesquida obren el Taller Aluminiclima al carrer pou des Lledoners nau, 7 del Polígon de Binissalem. Tel. 629 755 582

Mites d'avui Henry Lee Lucas (11/06/2008)

Melissa Theuriau, la dona més guapa del món?

És presentadora de les notícies del primer canal francès, i considerada per molts com la dona més guapa del planeta. La van triar miss You-tube l'any 2007, i s'ha convertit en objecte dels paparazzi del seu país. Nascuda a Grenoble, Melissa Theuriau ha deixat de ser una icona del periodisme per convertir-se en icona de l'erotisme. El fill del monarca espanyol anava ben encaminat. Llàstima que s'equivocqués de país!

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Incident lingüístic a Crevillent

El passat 30 de maig, convidat per la secció local d'Acció Cultural del País Valencià, vaig ser a Crevillent, Baix Vinalopó, per presentar el meu llibre "Nosaltres, els catalans". Va ser un acte exquisit, ple de gent hospitalària i encantadora, amb la immigració com a eix central, durant el qual van sorgir les mateixes preocupacions que sorgeixen arreu dels Països Catalans: la necessitat de tenir un Estat propi com a única solució de supervivència en un món globalitzat i la importància de la llengua com a factor d'integració dels nous vinguts. L'endemà al matí vaig baixar al bar de l'hotel a esmorzar abans que em vinguessin a recollir per anar a Alacant i vaig demanar un cafè amb llet a l'única cambrera que hi havia a la barra, una noia romanesa que, segons vaig saber després, fa anys que viu a Crevillent:

-Un cafè amb llet, si us plau.

-¿Cómo?

-Un cafè amb llet.

-Será un café con leche –posant émfasi en les paraules 'con leche'.

-És el que he dit: un cafè amb llet.

-A mi me habla en español.

-És una ordre?

-A mi me habla en español.

-No, jo parlo en català.

-No le entiendo y no tengo porque hablar catalán.

-Aleshores, si no m'entén, com és que respon tot el que dic?

-Usted tiene la obligación de hablar en español porque estamos en España.

Quan l'interlocutor diu aquesta frase –que és el recurs de la impotència– és el moment de somriure i marxar, perquè ja hem guanyat. Tot espanyolista la té sempre al cap, però la reserva fins que se sent contra les cordes. Jo no vaig marxar perquè, tot i que la meua interlocutora no va deixar de desqualificar-me, em va acabar servint el cafè amb llet. El problema és que en el bar –que no és només per als clients de l'hotel– hi havia mitja dotzena de persones més, entre les quals una parella de la Guàrdia Civil, i totes es van revoltar contra mi. Primer ho va fer un home que hi havia al meu costat dient-me que "Estamos en España" i que jo tenia l'obligació de parlar en espanyol perquè el català, el basc i el gallec només són oficials 'en sus comunidades'. Vaig respondre-li que érem a Crevillent i que, en parlar en valencià, estava parlant la llengua de Crevillent. Aleshores es va veure obligat a recórrer als despropòsits: que la llengua de Crevillent és l'espanyol, no pas el valencià, que el valencià és una llengua diferent del català i que el nom de Crevillent és Crevillente. Així és com consta, per cert –Crevillente–, en els sobrets de xampú i gel de bany de l'hotel. Hotel Las Palmeras, es diu.

No hi ha dubte que va ser un cafè amb llet molt accidentat, el meu, perquè la cambrera, cercant amb la mirada la complicitat dels guàrdies civils, em deia que "hablar en español es una cuestión de educación y usted no tiene educación". Naturalment, vaig haver de dir-

li que l'única persona mancada d'educació era ella per negar-se a entendre la llengua del país on viu des de fa anys. Aleshores, abrandant-se per damunt de la barra, em va dir: "Váyase usted a la mierda". Per sort, els insults no em fan ni fred ni calor. Tant els verbals com els escrits. Trobo que són l'expressió de la impotència. Això no vol dir que no estigués nerviós, és clar que ho estava. El meu tren cap a Barcelona sortia d'Alacant dintre d'una hora i mitja i si els guàrdies civils volíem fer-me la guita era evident que el perdria. Finalment, com no podia ser de cap altra manera, van intervenir dient-me que tenia l'obligació de parlar en espanyol. Jo, però, els vaig respondre que no, que no en tenia l'obligació perquè era al meu país i perquè la llengua que parlava era oficial al País Valencià. També els vaig recordar l'article 14 de la seva Constitució, que diu que ningú no pot ser discriminat per raó de naixença. Després s'hi va afegir el guàrdia jurat de l'hotel, que es pensava que m'insultava dient-me "charnego" mitja dotzena de vegades, cosa que em va obligar a respondre-li que les seves paraules indicaven un alt nivell de racisme. Però no m'escoltava. També s'hi va afegir el seu company, que em va dir que els racistes érem els catalans. Arribats aquí, era evident que la discussió havia entrat en un atzucac. Vaig tornar a la cambra, vaig agafar la maleta i, quan van arribar els companys d'Acció Cultural, me'n vaig anar. Va ser una situació molt desagradable, aquel-

la, perquè res no hauria passat si jo, en lloc de parlar en català, ho hagués fet en francès o en alemany, per exemple. En aquest cas, la cambrera hauria fet mans i mànigues per entendre el significat de 'café au lait' o 'kaffee mit Milch'. Però, acostumada com estava que els catalanoparlants sempre demanem perdó per existir –talment com ho faria un negre avergonyit de la seva pigmentació–, els racistes espanyols es van revoltar contra mi i em van considerar un "negre" insubmís. I tot per un simple cafè amb llet. Vull remarcar, per altra banda, que vaig parlar en català en tot moment, cosa que demostra que m'entenien perfectament i que els guàrdies civils –fins i tot quan els deia que era català, no pas espanyol– es van comportar amb més correcció que la cambrera i que els guàrdies jurats. De fet, si vaig sortir-ne ben parat, malgrat que eren sis contra un, va ser per la serenitat que em donava creure fermament en el que deia. Ells odiaven el meu país i la meua llengua, però jo em defensava amb tant convenciment que es van desconcertar i es van amansir. Si, en canvi, m'hagués mostrat vacil·lant o intimidat, ells s'haurien envalentint i aquesta seria ara la crònica d'un fracàs. Per això els estic agraït, perquè em van ensenyar que poques coses inspiren tant de respecte com el respecte que una persona sent per ella mateixa.

Víctor Alexandre

La PDD critica les actituds antidemocràtiques del govern espanyol vers els catalans

Divendres, 6 de juny

La Plataforma pel Dret de Decidir (PDD) va emetre ahir una nota de premsa on expressa el seu "rebuig" davant "les actituds antidemocràtiques que el Govern Espanyol té, de forma repetida, vers la majoria de temes que tenen relació amb el funcionament i les necessitats dels Països Catalans". La PDD vol que el país es defineixi "sense por ni condicionants entorn a tots els temes vitals per a la nostra nació i que per tant, el poble català, pugui exercir el dret de decidir". Per tot això denuncia:

1. El maltractament sistemàtic i continuat al poble català

2. L'espoliació fiscal a la qual estem sotmesos, que ens empobreix dia a dia, margina la recerca i destrueix el teixit industrial, etcètera.

3. Un sistema de dependència que ens impedeix decidir i intervenir sobre temes tant importants com són les infraestructures i les polítiques energètiques: construcció de la MAT, control de les centrals nuclears, política de l'aigua, transvasaments i control dels ports, aeroports, xarxes viàries i ferroviàries.

4. La impossibilitat de decidir quin model d'escola necessitem i la imposició d'augmentar les hores de castellà en detriment de la immersió lingüística.

5. La restricció de les llibertats i del dret a la dissidència.

6. Les ingerències de l'estat i la falta de poder de decisió que generen enfrontaments entre els diversos territoris nacionals.

La PDD fa una crida a la població per treballar perquè el dret de decidir sigui "possible" i per exigir:

1. El respecte que qualsevol poble es mereix.

2. Un concert econòmic i un marc nacional de relacions laborals que ens permetin desenvolupar-nos econòmicament i socialment fins que puguem exercir el dret a l'autodeterminació.

3. La capacitat de decidir sobre les nostres infraestructures i la política

energètica.

4. La competència per decidir l'escola que necessitem i que el català sigui la llengua de cohesió social.

5. El dret de decidir, lliurement, quin país volem.

BERNAT JOAN I MARÍ
(ExC)

ExC: Consolidar el canvi i el rumb

Dissabte passat, en el marc incomparable del baluard de Sant Bernat, amb l'autopista marítima Eivissa-Formentera curulla d'embarcacions i amb un cel radiant, varem llegir el manifest amb motiu del segon aniversari del tret de sortida d'Eivissa pel Canvi, i del primer any d'Eivissa pel Canvi al govern (als governs). En una manifestació de cara a la incidència d'ExC en la política general d'Eivissa i de les Balears, es va fer un repàs d'aquells accents que aquesta formació ha estat capaç de posar en l'agenda política de la nostra part del món. Crec que encertadament i, de tot punt, de manera correcta.

Ara toca, emperò, fer consideracions sobre quin ha de ser el camí a partir d'ara, en què es pot avançar (tot tenint en compte els objectius ja aconseguits) i quin ha de ser el rumb d'Eivissa pel Canvi en un futur a mitjà termini.

Quant al primer i fonamental dels objectius d'Eivissa pel Canvi, el varem aconseguir ara fa poc més d'un any. L'objectiu d'Eivissa pel Canvi, com el seu propi nom indica, era, abans que res, el canvi. És a dir, que el pròxim govern del consell insular d'Eivissa no estigués en mans del PP, sinó en mans de les forces progressistes; que el futur (aleshores) govern de les illes Balears no fos del PP, sinó que fos un govern de progrés. El canvi, idò, era l'objectiu primer, i aquestes va aconseguir en el moment en què es guanyaren les últimes eleccions autonòmiques i municipals. Algú podria pensar que ExC constituïa un projecte que tenia data de caducitat, i que pressuposava una molt ràpida extinció: té sentit, continuar amb Eivissa pel Canvi, quan el canvi ja s'ha produït?

Un segon objectiu que es besllumava a través d'algunes intervencions de l'Eivissa pel Canvi que va promoure un nou govern a Eivissa i a les Balears era la creació d'un tercer espai polític a Eivissa, que vengués a complementar el bipartidisme

endèmic de PP i PSOE. Aquesta línia va ser molt ben teoritzada per un dels líders indiscutibles del moviment, el polític Josep Costa i Rosselló, des del meu punt de vista, amb notable clarividència sobre quin havia de ser el rumb d'ExC després que el canvi s'hagués produït.

El tercer espai ha de tenir algunes característiques que, a hores d'ara, crec que o bé no acaben d'estar ben perfilades (o, fins i tot, en alguns casos, van en direcció contrària) dins Eivissa pel Canvi. Per exemple, la primera consideració elemental és que un tercer espai no pot créixer en un dels extrems. El tercer espai només pot créixer a l'àrea situada entre els espais consolidats de les dues principals (en volum i vots, que és com es mesuren aquestes coses) formacions polítiques d'Eivissa. Un tercer espai en fase de consolidació ha d'aspirar a treure votants tant del PSOE com del Partit Popular i, per tant, no es pot situar ni a l'esquerra del PSOE ni es podria situar, si aquesta fos la seua orientació política majoritària, a la dreta del PP.

Fins ara, emperò, ExC no ha reeixit en aquest punt. La formació del canvi ha optat per situar-se, en qüestions molt diverses, en un extrem de l'espectre polític i, per tant, s'ha limitat, en la mesura en què ho continuï fent així, les seues possibilitats de creixement. Eivissa pel Canvi ha anat adquirint, al llarg del temps, un perfil eminentment esquerrà i proteccionista amb el medi ambient (cosa lògica, d'altra banda, en una illa tan triturada com Eivissa; però amb un discurs poc modelat per poder atreure gent que s'allunyi de maximalismes i de postures no matisades).

D'altra banda, en un context en què només el PP presenta algun tint insularista i en què el PSOE l'ha abandonat de manera voluntària (perquè a Madrid renten més blanc, l'aire de l'altiplà és més sec i Ferraz comanda), Eivissa pel Canvi hauria d'accentuar, molt marcadament, el seu perfil insularista. Eivissa pel Canvi hauria de ser percebuda per la nostra societat com la força eminentment eivissenca, com la formació més eivissenca de totes. Quan un indígena digui

“es nostros”, “es nostros” haurien de ser inequívocament Eivissa pel Canvi. Ahores d'ara, crec que també som bastant lluny d'això.

Una consideració final: què hauria de fer, des del meu punt de vista, Eivissa pel Canvi, per assegurar el seu futur i perquè aquest revertís en bé d'Eivissa? En primer lloc, reforçar els flancs i les polítiques que permetessin que aquesta formació pogués créixer. En segon lloc, evitar la dominació partidista de la formació (la defunció seguida d'ExC seria que esdevingués una marca blanca d'algú altre). I, en tercer lloc, incardinar-se a fons en la societat eivissenca, sortir dels cascs urbans, parlar amb els pagesos, contactar amb associacions de diversa classe i condició, connectar amb els novinguts i mostrar-los l'autèntica faç d'aquesta illa nostra, fer-se seues les esperances i els neguits de la gent i, sobretot, treballar àrduament, feixugament, esforçadament, per dur endavant projectes i il·lusions.

QUIM GIBERT
psicòleg i coautor d'*Elogi de la transgressió*

En un món de prims

Pel filòsof Raimon Panikkar, negar-se a menjar és una mena d'acció que en molts joves afavoreix el consumisme, que ve a ser una reacció: «ja ho deien els vells grecs molt abans que Newton: les coses tenen acció i reacció». Aleshores, comprar cada vegada més és indicatiu que es reacciona per contrarestar. La voracitat consumista és una de les dificultats que acostumen a desencadenar els trastorns del comportament alimentari. La dèria per posseir delata la pròpia buidor. Panikkar assenyala que el consumisme no ens fa feliços i ens porta a la mort socialment,

com l'anorèxia pot portar a la mort individualment: «és perquè el sistema ho porta (...) Allò que funciona per a l'organisme humà, també funciona per a l'organisme social».

Hi ha un cert paral·lelisme amb la indiferència d'una part de la societat catalana respecte al futur de la llengua i de la sobirania nacional, que és una forma d'oblidar-nos de nosaltres mateixos. Segurament el sistema juridicopolític espanyol explica aquesta acció d'indiferència, fruit de la qual hi ha una reacció compensatòria fàcilment constatable: l'activisme català en bé del l'alliberament del Tibet, Sàhara, Palestina... i altres projectes solidaris exteriors. És a dir, els citats activistes emprenen una recerca constant de satisfacció. Perquè ni s'agraden ni se

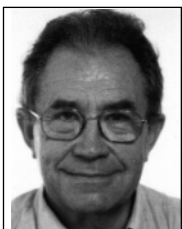
senten acceptats pel fet de ser catalans. La catalana és una condició nacional que els genera frustració. I, llavors, apareix una immensa por a enfrontar-se als aspectes difícils d'aquesta nacionalitat, tot i estar molt capacitats per fer-ho. Tractar de realitzar-se i fer-se estimar lluitant per causes alienes i llunyanes (per cert, com més llunyanes, millor), també delata buidor. No deixa de ser paradoxal que no faci res contemplar en viu i en directe com la cultura pròpia a poc a poc és liquidada, mot que deriva de líquid. I és que no immutar-se davant la progressiva castellanització dels Països Catalans és un posicionament als antípodes de qualsevol gest solidari, mot etimològicament emparentat amb el terme sòlid. Precisament l'etnòleg David Levinson defineix nació dient que

és un «sentiment compartit d'identitat i solidaritat».

En el cas nostre, aquest activisme internacional, que treballa per fer sòlids els altres, ha esdevingut un calmant per foragitar l'estrès que suposa ser qui som. En paraules d'Albert Memmi versionat, seria alliberar-se fugint de quelcom tan carregós com ser català, malgrat que això impliqui la pròpia destrucció. L'estrès no sempre té efectes negatius. Hi ha un estrès positiu, el que estimula a desenvolupar un ventall de defenses. Així doncs, la qüestió no és si tenim o no estrès, sinó l'actitud a l'instant d'encarar les dificultats. De fet, és quelcom susceptible de ser après per qualsevol de nosaltres. En aquest sentit, un poeta de Tuïr, que com gairebé la totalitat dels rossellonesos fou educat en

francès, em confessava: «A hores d'ara tinc un bon domini de la llengua, amb la qual cosa em diverteixo amb les paraules i moltes expressions. He aconseguit sentir-me molt a gust quan escric en català». I és justament aquesta manera autodidacta d'haver retrobat el goig de comunicar-se en la llengua del territori, en el moment de ser creatiu, allò que fa feliç aquest nord-català.

Per això, el secret de la dominació consisteix en el contrari: en la transmissió de la incapacitat per modificar un sistema juridicopolític imposit, que és presentat com la única possibilitat existencial. En definitiva, al sistema ja li va bé que cerquem el benestar fora. És una forma de tenir-nos entretinguts, psicològicament esprimatxats i nacionalment inclinats.

ALEXANDRE PINEDA
I FORTUNY

Hom es llança a l'hedonisme, en el considerant que està d'acord o és del seu caràcter endogen, o formació cultural, que el plaer és el principal bé de la vida. L'epicureisme ho centra, com a valoració suprema del plaers sensuais. Benvinguts els hedonistes i els epicuris. No hi ha cap objecció, excepte, si és passió desenfrenada, descontrolada; sempre però, és millor trobar-hi espais per a la bona feina i el bon pensar. Poc haurem avançat, sense reflexió, penso que hem de ser hedonistes permanents, per poder fruit a estones de tots els plaers que tenim a l'abast els homes (ei! i les dones), per aconseguir l'equilibri que la biologia ens proposa i ens posa en safata pel gaudi de la vida. Sense menysprear les pràctiques onanistes; vull deixar ben clar que la màxima felicitat ve donada per la parella, i el mascle ha de deixar de pensar amb mentalitat pobra en ell, -l'acte egoista el despulla d'humanitat, i de la immensa benaurança donada i compartida a l'uníson per mascle i femella- cal doncs, pensar en una tasca on és participada per dues persones. Tan nefasta és la manca de complaença dels sentits naturals, per la repressió social, o per l'auto-repressió, com llançar-se a la passió sense tenir abans el cap ben trellat.

Estoïcisme: és el no afectat per les passions, que manifesta indiferència pel plaer i el sofriment. Doncs, des de aquesta escarida perspectiva, no en sóc d'estoic davant el plaer, aquest hi crec i el cerco. Capteniments admirables són aquells que davant el sofriment, la desgràcia de l'entorn pot ser estoic no inspirat en la filosofia, si per escometre alguna dura eventualitat que se'ns ha presentat, hem de resoldre-la empíricament i eficaç, o sigui tal vegada cal mostrar-se'n d'estoic, o potser ser-ne puntualment, per afrontar serenament les con-

tingències problemàtiques amb assossec. Benaventurança, beatitud cap ni una. Novallança al plaer: crec que cal aconseguir-lo, -la summa benaurança- amb racionalitat, humanisme, satisfacció, gust, deliqui.... Em diuen que en primer lloc ens cal Déu per la possessió definitiva de la felicitat. Doncs, no vull fer cap article sobre teologia, ni aquí m'atorgo línies, per fer cap reflexió sobre l'ateisme. Les meves devocions són plenament terrenals.

Deixeu-me entrar dins la temàtica del plaer carnal, d'una parella, mascle i femella, o femella i mascle si ho preferiu, amb tots els meus respectes per d'altres combinacions que no són temes a tractar aquí. Un incís sobre variables; malgrat tot m'hi endinso, poques vegades es dona el cas d'una alteració, n'és un exemple, la provocada per la manca de l'enzim: 5-alfa-reductasa, que s'encarrega durant el creixement del fetus de transportar la dihidroxitestorena fins als genitals. La manca d'aquest enzim fa que els testicles no es desenvolupin adientment: s'està formant un hermafrodita, informe de la revista científica *Mètode*, de la Universitat de València. Els humans som, amb claredat i desmitificació, pura química.

Començo per la biologia de l'home, el mascle de l'espècie que és com tota una arma llancívola, per descarregar els desitjos sexuals, sense pensar en el respecte merescut per la femella de l'espècie: la dona amb qui està tractant de complaure's. Darrera de la biologia masculina primària hi ha tot un embalum de cultura masclista tant important que ens està costant massa de llevar-nos-la de sobra, n'hi ha amb excés. No estic cercant cap excusa de gènere, tanmateix hem de reconèixer i saber que la immediatesa del desig masculí, sinó està prèviament matisat per la maduresa intel·lectual, porta moltes desgràcies, com sabem: violacions, violència de tota mena fins arribar a l'assassinat, i és que som homeiers d'origen i

ens creiem propietaris de la nostra femella, o de totes, tant se val. Els nostres primers homes que els puguem dir-ne com a primer graó de l'evolució, ja formaven guerres, (batalles entre tribus veïnes), els guanyadors de la batalla, si podien matar els homes, segrestaven a les dones i nenes, les violaven i les feien les seves esposes. La dona doncs, com a botí biològic; després vindria el considerar-la com a botí econòmic, que també va començar llavors i encara perdura. Haurem d'explicar-ho als jutges i jutgesses especialitzats en la temàtica perquè amb llur ignorància i la manca de sindèresi -capacitat natural de jutjar rectament- no saben escometre el problema amb l'energia i sapiència que necessita.

L'altre tema intocable i desconegut per les majories, és la realitat dels efectes culturals on ha estat -i està- sotmesa la dona. Relegada, per l'home, usada només com a receptora per a la reproducció, allunyada dels llocs de poder, no cal preguntar el perquè d'aquest procedir a les esglésies, les han marginat, només volent-les com a feligreses, i com a santes i verges (una altra manipulació mítica, com a arma masculina), sense cap argumentació substancial. L'actualitat n'és una prova fefaent sense sortir del cercle propi de creients que dominen. El plaer se l'ha reservat l'home, i la dona, com si fos una estranya a la terra roman ben relegada de fruit-ne, malgrat les seves immenses possibilitats, empeses per una biologia d'alta riquesa, -són colossals- molt majors que les de l'home.

Vull continuar, sense empegueir-me gens ni mica, de manera provocativa, com a premissa i amb intencions de conclusió, d'il·lació, tot de pròpia fornada. Hi ha la termodinàmica, les magnituds termodinàmiques -entropies-, les senzilles i a l'abast, són proves que poden fer a la cuina, mentre cuinem qualche menja amb una cassola: digueu-me perquè la cassola manté l'escal-

for dels fogons en múltiples vegades més, -les podem multiplicar per deu-, de l'estri complementari, sigui un cullerot de fusta o metàl·lic, encara que el sotmetem la mateixa estada i temps de calor. Es manté sempre invariablement millor i perdurable, la calor interna a l'externa, just on estan situats amb llur morfologia, els òrgans sexuals femenins i masculins. L'experiment és senzill i escandalós, del que demano disculpes. Ara aniré per camins d'arrel científica que he trobat en les meves lectures d'aficionat. "Immaculada concepció", un cas de partenogènesi, anunciaven al zoo de Londres pel naixement d'un llangardaix que no necessita mascle per a procrear, no és pas l'únic animal en aquestes condicions. Torno amb les meves diguem-ne fantasies pseudocientífiques, -n'hi ha hagut tantes a la història, que no vindrà d'una-, (desitjant que us diverti), he pensat més d'una vegada que segurs abans dels primats humans, només hi havia femelles que autoprocreaven, i què després a través de l'evolució, i sense oblidar el desig de complaença física, on ens situa la natura, va mudar: El clítoris va esdevenir penis, el ovaris van eixir de la seva cova i van formar els testicles: llavors es va formar l'home; tot aquest procés esdevingut en el descabdellament progressiu, cercant el punt àlgid que necessitava l'espècie per aconseguir el plaer, llarg camí de la natura cap a la delectança, alçant la procreació a la categoria de gaudi suprem, (he quedat tranquil d'escriure-ho).

El gènere humà, som mamífers de sang calenta, sense èpoques de zel, aquesta ho és, doncs, en permanència, no en estacionalitats. L'home amb les glàndules mamàries atrofiades, inútils (complementa aquesta dada l'evolució i oportuna segregació, per a la formació dels sexes, ho he escrit anteriorment). Té el mascle el punt d'escalfament en la part inferior del gland del penis, en uns mugrons inhàbils per l'al·letament i poc pel plaer. Els punts

de la femella de l'espècie, són la punta del clítoris, aquell petit penis terrible i meravellosament excitable, juntament amb els llavis interiors i exteriors de la vulva, amb la magnífica ejaculació d'esperma líquida que genera l'orgasme mitjançant les glàndules bartolinos, que poden ser potents rajos seminals; l'escalfor i el desig que provoquen la vida excelsa de les mamàries en les seves funcions, ben vives, amb uns mugrons ben vitals. Sumem-hi la gran capacitat d'escorre's múltiples vegades durant el coit, emetent l'esperma per estrets canals, que els multiplica el plaer. Frueix la dona amb el frec del penis a la cavitat vaginal, la seva escorreguda per les bartolinos, també amb la impactant recepció de l'esperma masculí. La biologia femenina és molt rica, la riquesa de l'ovulació. Per un acte sexual complet, per a la penetració és on ella ha de portar el comandament, indicant al mascle quan aquesta li abelleix. Es proclama tota l'activitat fascinant dels sexes. Si els homes, ignorants majoritàriament coneguessin aquest gran detall de la penetració, les relacions de parella s'alçarien a categories superlatives. Els orgasmes dels dos gèneres serien esplèndids i ara desconeguts per la majoria. Les funcions de la dona en la procreació i la cria són fabuloses. L'home pot fruit d'un orgasme, per cada cinc, o deu o més de la dona. Hem vist que *ni genètica ni culturalment*, l'home no sap fornicar de manera de complaure a la parella, ni tampoc d'autocomplaença, desconexidor de la gran delectació, fruïció, gaudi, que pot donar l'aparellar-se, donar i rebre plaer a l'uníson magnificant-t'ho de veres. Es comporta com un miserable egoista, simple i inculte en la realitat de les immenses riqueses femenines.

PERE FELIP I BUADES

És possible governar com vol la majoria treballadora

Els treballadors i les capes populars pateixen en la precarietat laboral, l'endeutament, la pujada de preus... I ara els especuladors, recolzats per la Unió Europea, ens passen la factura de la seva crisi financera: multipliquen els acomiadaments, acceleren els tancaments, pretenen retallar les pensions.

Per poder enfonsar d'aquesta manera les nostres condicions de vida i de feina, el capital (el règim de propietat privada no pot oferir cap sortida a la humanitat) necessita dividir-nos, trencar les nostres organitzacions, rebentar la convivència. D'aquesta manera, els bisbes i altres franquistes, amb la col·laboració de regionalistes diversos, promouen l'enfrontament entre pobles utilitzant qualsevol pretext.

Després de quatre anys i escaig de d'haver fet fora al PP del govern, ens trobam en aquesta situació perquè en Zapatero i demés dirigents de les organ-

itzacions dels treballadors s'han sotmès a les exigències de la Unió Europea i a la seva regionalització, i als poders que venen de la dictadura.

La coses no han de seguir així. És possible governar com vol la majoria treballadora, enfrontant-se a Brussel·les i als franquistes (com quan en Zapatero retirà les tropes).

A tot arreu, els treballadors s'oposen als tancaments, les deslocalitzacions, el desmantellament de la indústria que la Unió Europea promou. Manca un govern que defensi tots els llocs de feina, totes les fàbriques, tots els cultius, nacionalitzant per això els sectors clau i les empreses amenaçades.

Des de que fa 15 anys entrà en vigor el tractat de la Unió Europea, el repartiment de la riquesa ha canviat: cada vegada toca menys als treballadors i més als especuladors. Prou! Augment general de salaris i pensions, més despesa pública, més contribució al capital i als milionaris, rebaixa de les contribucions als assalariats, pen-

sionistes, aturats, autònoms, petits empresaris. (La qual cosa exigeix enfrontar-se a la unió Europea).

Un govern amb una política socialista ha de renacionalitzar els serveis públics privatitzats pels successius governs sotmesos a la Unió Europea, i deixar de finançar negocis privats d'ensenyança, sanitat, transport i energia.

Garantir el dret de tots a una vivenda digna edificant vivenda pública, nacionalitzant el sol.

Nacionalitzar la banca per garantir un crèdit barat a la majoria i revisar totes les hipoteques. (La qual cosa significa trencar amb el tractat de la Unió Europea, agreujat per la reforma que volen imposar sense cap consulta als pobles.).

Un govern realment socialista ha d'amnistiar a tot els sindicalistes i treballadors condemnats o represaliats per exercir el dret a la vaga, a tots els represaliats per "delictes" polítics.

Contra l'ofensiva reaccionària, cal aconseguir:

Separació de l'Església i l'Estat.

Ni un cèntim per finançar confessions religioses.

Elecció de jutges per la població.

Dret a l'avortament lliure, gratuït, en la seguretat social.

Ara, la Monarquia, els seus generals jutges i polítics, provoquen greuges entre autonomies i amb la pretensió d'imposar "la unitat de Espanya". Aquesta catàstrofe només beneficiaria a les multinacionals que volen explotar la mad'obra i els recursos del país sense traves, com a Kosovo o a Bòsnia.

Duen l'aigua al mateix molí aquells qui de manera fraudulenta prometen a catalans o bascos "el dret a decidir a Europa". A la Unió Europea cap nació decideix. Comanden les multinacionals, a través de la Comissió Europea i el Banc Central Europeu. La sobirania de Catalunya o el País Basc és

incompatible amb aquesta Europa, i la seva separació per a millor integrar-se a aquesta Europa seria trencar la força dels treballadors i les seves organitzacions, la seva capacitat de resistència, per a sotmetre els pobles a la tirania de Brussel·les que destrueix les nacions.

Per a defensar les bases econòmiques, les conquestes socials, garantir la convivència, els pobles necessiten recuperar la sobirania espolsant-se el jou de la Unió Europea i la Monarquia.

Per això fa falta la unitat dels treballadors i les seves organitzacions, l'aliança fraternal amb les nacionalitats. La qual cosa requereix que tot el moviment obrer defensi -igual que férem contra en Franco- el dret del poble de Catalunya i del País Basc a decidir si volen separar-se o organitzar una unió lliure.

Urgeixen unes Corts Constituents en les que els representants de tots els pobles proclamïn la República i posin les bases d'una convivència fraterna basada en la llibertat.

Per un barça català, defensem Laporta

Ofensiva espanyolista i madri- lenya per fotre fora Laporta i posar el Barça en mans del PP

Els darrers fracassos esportius del Barça només han estat l'excusa per a fer un nou pas endavant en una campanya que ja estava preparada i en marxa de fa temps, fins i tot quan el Barça guanyava. Els atacs, assetjament i amenaces que Joan Laporta i la seva Junta Directiva estan rebent de fa temps no fa més que confirmar-ho. Recordem sinó les pintades i amenaces dirigides a ell i la seva família, el cas del seu cunyat i la bandera que se'n va fer només justificable en part, la instrumentalització dels Boixos Nois en contra seva, el tema dels Avals actualment al jutjat, el recurs absurd a la duració del mandat estatutari reduint en un any el període per al que va ser elegit, etc. I tot això tot just en començar i amb rutilants èxits esportius a la mà. No s'entén. Tampoc li ha valgut a Laporta el redreçament econòmic espectacular aconseguit, haver retornat el Barça a l'elit del futbol mundial, situar-lo en

165.000 socis i 1.500 penyes, el programa Xics d'ajuda a nens necessitats, la col·laboració amb Omnium Cultural i l'Institut Ramon Llull o el patrocini d'Unicef que ens proporciona l'orgull i la satisfacció de pertànyer a un Club i un poble que sap posar els seus interessos al servei d'una causa noble. Doncs sí que s'entén: Aquest acarissament amb Laporta i la seva Junta s'ha fet i es fa pel que és i el que representa: un home que sent el Barça i Catalunya, un home que no ha amagat mai la seva catalanitat desacomplexada sinó que n'ha fet bandera, un home que ha retornat al Barça la seva condició d'institució catalana recu-

perant la dimensió "Més que un Club" que li és pròpia. Aquesta independència és la que des de l'espanyolisme agressiu i indigne, des de l'anticatalanisme abrandat, des dels grups de pressió i de poder no se li perdona perquè el Barça és massa important i els convé algú plegat als seus interessos, domesticat. En els darrers 30 anys ningú millor que Laporta i la junta actual encarnen l'esperit de Catalunya i ens temem que ningú després d'ell ho farà com ho ha fet, per tant la derrota d'ell seria la derrota d'una manera d'entendre el Barça i Catalunya que els socis no es poden permetre. RECOLZAR LAPORTA I LA SEVA JUNTA DIRECTIVA hauria de ser un crit no només entre els socis sinó entre tots els catalans per a que el Barça servi la seva catalanitat, per a que continuï sent més, molt més que un Club.

Daniel Prats i Climent
Soci núm. 4287

Reproduït de www.eadiocatalunya.ca

Acudits

Dues amigues que no aconseguien quedar embarassades parlen per telèfon:

- Carme, saps que li ha passat a la Isabel?
- No digues, digues!
- Recordes que tampoc podia quedar prenyada? Doncs, fa un mes, va passar una setmana resant en un convent de monges i ara està embarassada.
- Ah!. Deu meu, es un miracle!
- No, me va dir que s'havia passat la setmana resant l'Ave Maria.
- Demà anem tu i jo, a veure si funciona.

Al dia següent les dues amigues es presenten a primera hora del matí al convent i criden a la porta. Obre una mongeta i els hi pregunta:

- Bon dia, filles meves. En què puc servir-vos?
- Bon dia germana. La nostra amiga Isabel, va estar aquí una setmana, i ens va dir que es va embarassar amb l'Ave Maria.
- No filles, no! No és l'Ave Maria. Es un Pare nostre... però està de vacances!

RIURE I RIALLES

2ª part: RIURES DIVERSOS

Recull a càrrec

d'en
Ricard Colom.

(Pot ser lliurement reproduït, si és en llengua catalana i sens afany de lucre).

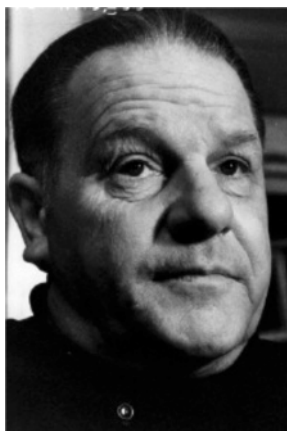

RIURE'S I BURLAR-SE:

“Qualsevol que comença a preparar-se com a jutge de la Veritat i del Coneixement naufraga pel riure dels déus” (Albert Einstein, 1879-1955, físic i matemàtic juevoalemany, el major científic del s. XX).

“Riu-te'n ara, Darley! Vull veure't riure, per una volta. Sembles despagat, però ¿per què havies d'entrstir-te? Tothom som presoners de les radiacions emocionals que emetem els uns cap als altres, tu mateix ho has dit. Potser el nostre únic mal sia el fet de desitjar una veritat que no som pas capaços de suportar, en lloc d'acontertar-nos amb les ficcions de nosaltres mateixos que ens fabriquem” (“Clea”, 4t llibre del “Quartet d'Alexandria”, 1957-60, de Lawrence G. Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

“En Pombal sorprèn el meu esguard al mirall i en desvia rabent el seu perquè no se'ns encomani el riure. Deixa caure un gardeny prudent, Mnemjian s'empina damunt les puntes dels peus, guerxa una mica. La veuiua carrega de doble sentit tot el que diu i subratlla els seus mots amb lleus sospirs escèptics” (“Justine”, 1957, 1er llibre del “Quartet d'Alexandria”, Lawrence George Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

LAWRENCE DURRELL.

EDITH PIAF.

“(…)

Aniré fins a la fi del món
Em faré tenyir en ros
Si tu m'ho demanes
Aniré a despenjar la lluna
Aniré a furar la fortuna
Si tu m'ho demanes
Renegaré de la meua pàtria
Renegaré dels meus amics
Si tu m'ho demanes
La gent poden riure's ben bé de mi
Jo faré qualsevol cosa
Si tu m'ho demanes (...)

(Himne a l'amor, cantat entre altres per Edith Piaf, lletra de Léon Durocher, música de Gustave Goublier, 1894).

“El riure treu la por, la por és el que fa creure, i si treiem la por treiem la fe” (Fra Jorge de Burgos a “El Nom de la Rosa”, d'Umberto Eco, just abans de tirar el cresol que cala foc a la Biblioteca).

“No diguis pas què vols fer, perquè, si no atenyis fortuna en el teu propòsit, seràs blanc de rialles” (Pítac de Mitilene, 652 ó 640-570 ó 568 a. C., un dels Set Savis de Grècia).

“Si jo tingués un d'aquestes coses que pengen embotida en els pantalons, em passaria el dia asseguda a casa mirant-la, morta de riure” (Dawn French, actriu britànica).

-Erradament o d'allò bo:

“Quan els grans homes senten parlar del Tao, el practiquen amb diligència. Quan els homes mitjans senten parlar del Tao, el creuen sols a mitges. Quan els tarambanes senten parlar del Tao, se'n riuen amb grans riotes” (Lao-Tsè o Lao-Tzu, ca. 604-565 a. C., filòsof xinès autor del “Tao te King” o “Dao de Jing”, llibre filosòfic del taoisme, que significa “el camí dels déus”).

“Deuríem avergonyir-nos de descansar o de disposar d'un menjar complet mentre hi hagi un home o una dona físicament apte sense treball o sense aliment. Li és permès al món... riure's de mi perquè em desprec de tota propietat. Per a mi aquest desprec ha estat un guany positiu. M'agradaria que la gent competís amb mi en la meua satisfacció. És el més valuós tresor que posseesc. Per tant per ventura seria vàlid afirmar que encara que predic la pobresa sóc un home ric!” (Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

“Així que sentiren parlar de resurrecció dels morts, alguns es van posar a riure, i d'altres digueren: -Sobre aquest punt ja t'escollarem un altre dia” (Els sofistes de la decadent Atenes responen així a l'apòstol Pau, a Fets dels Apòstols 17: 16-33).

“Les dones podrien haver estat les companyes de l'home, però són les seves enemigues, sempre a punt de mentir, de dissimular, de ficar-se en intrigues

i parladureries, de riure's de la bona voluntat de l'home, d'enganyar-lo, d'unir-se en contra d'ell. I l'home, naturalment, se n'ha de defensar, ha de defensar el propi benestar” (Edmond Jaloux, 1878-1949, novel·lista i crític francès).

EDMOND JALOUX.

CHATEAUBRIAND.

“Tres castes d'enemics han combatut sens aturall el cristianisme, des que feliçment aparegué damunt la terra: els heresiàrques, els sofistes i aqueixos homes frívols en l'aparença, que ho fan tot malbé amb l'arma del riure. Nombrosos apologistes han contestat victoriosament les subtileses i mentides; però han estat menys feliços contra la sàtira. St. Ignasi d'Antioquia, St. Irineu, bisbe de Lyon, i Tertulià, al seu “Tractat de les Prescripcions”, que Bossuet qualifica de divinal, impugnaren els innovadors, les orgulloses interpretacions dels quals corrompien la senzillesa de la fe” (“El Geni del Cristianisme”, 1828, de François René, bescomte de Chateaubriand, 1768-1848, escriptor, traductor i polític francès).

“Tot d'una, en Ralph i la colla d'al·lots se sentiren solidaris i alleujats per un esclafit de riures que els unia. Una volta més, el Porquet era el centre de la burla social i tothom se sentí content i normal” (“Lord of the Flies / El senyor de les mosques”, 1954, d'en William Golding, *1911, escriptor còmic, premi Nobel de Literatura).

-D'allò dolent:

“-Manduca, jam coctum est –xiuxiuejà en Guillem.

-Què ? – demanà Jorge pensant-se que al·ludia a qualche menjar que li servien.

-Són els mots que, segons Ambròs, pronuncià St. Llorenç a les graelles quan convidà els botxins a girar-lo de l'altra banda, com recorda també Prudenci al «Peristephanon» -va dir Guillem fent cara de sant-. St. Llorenç, doncs, sabia riure i dir coses risibles, ni que fos per humiliar els seus enemics” (Debat entre l'integrista Jorge de Burgos i el prehumanista Guillem de Baskerville, a «Primer dia. Completes», d'“El Nom de la Rosa”, d'Umberto Eco, *1932, escriptor i comunicòleg).

UMBERTO ECO.

JOHN BUCHAN.

“En un temps com el present, quan s’han relaxat tristament els lligams de la religió, hi ha una tendència entre els líders populars d’exaltar-se a si mateixos com en una mena de divinitat falsa i creure que llurs credos superficials són una revelació divina. La resposta a tota eixa mena de follia és riure-se’n” (1938, John Buchan, 1875-1940, novel·lista escocès i 1er Baró Tweedsmuir).

“Ja que he cridat, i heu dit que no, he estès la mà; i ningú no es dona per entès, heu deixat estar tot consell meu, i no heu volgut saber res de la meua reprensió, també jo em riuré de la vostra dissort, faré escarni quan vindrà la vostra paor” (Proverbis 1:24-26, de Salomó, 1020-929 a. de C., rei d’Israel).

“*Els Simpson*” ha fet de filosofies per a elits una sèrie que fa riure i fa pensar, i per al consum de masses” “Hi ha una diferència molt significativa entre la lliure Holanda calvinista i l’esclava Bèlgica mestissa i catòlica (durant tants anys dependent dels Habsburgs i després creat com a Estat-tapó entre França i Alemanya per interessos britànics). La Catalunya *progre* fa riure perquè vol ser Holanda sense ser calvinista ni tan sols gaire cristiana, no hi ha tremp ni pedra picada, la qual cosa és com fer una truita sense ou o, almenys, sense oli. I encara abans el caràcter català, malgrat que no massa religiós, tenia un tarannà prou calvinista (per comerciant, treballador i honest), que ara no, perquè s’ha espanyolitzat molt” (Autocitacions).

RIURES MALIGNES

“Ella, Déu sap quant ha que ja era consumida. Quan la soterrava –par que fos ahir-, li havia donada una besada piadosa en el front, i son glaç havia convertits en cendra aquells calius de sa juvenesa. Ell, l’enemic, la causa de sa vida morta, al punt arribaria a tributar-li vassallatge. Aquesta idea se remogué tota indecisa dins l’esporguim de sa pensa atrofiada. Un sentiment de venjança, vagarós, com si fos d’altre, estremí lleument la llisor de boira, i una rialla galvànica vagà sobre sos llavis formant feixos de rues que s’amagaven dins les queixeres sens alterar la seriositat empedreïda dels altres músculs facials” (“*Entre dos mons*”, de Salvador Galmés i Sanxo, 1876-1951, capellà de St. Llorenç d’es Cardassar, Mallorca).

“... Voltaire (tenia) l’art funest de posar de moda la incredulitat en un poble capriciós i frívol i, tot afil·lollant-hi l’amor pròpia de la majoria en lliga tan forasenyada, la religió es veié atacada amb tota mena d’armes, des del lleuger libel fins al pesat infolio; des del festívol epigrama fins al greu sofisma. Si veia la llum qualche llibre religiós, l’autor era tot d’una ridiculitzat, mentre que tothom lloava fins als núvols certes obres de les quals Voltaire era el primer en burlar-se quan era amb els amics; perquè ell, ben superior als seus deixebles, no podia sinó riure’s de vegades de llur entusiasme irreligiós. Tanmateix, tan destructor sistema anava escampant-se pertot França i establint-se en les Acadèmies de província, que han estat uns altres focus de mal gust i de faccions. Les dones de certa posició social i els greus filòsofs tenien llurs càtedres d’incredulitat. Finalment, fou reconegut que el cristianisme era un sistema bàrbar, la caiguda del qual devia tenir lloc si fa no fa prest, en bé de la llibertat humana, del progrés de les clarors, de les dolçors de la vida i del refinament de les arts” (“*El Geni del Cristianisme*”, 1828, de François René, bescomte de Chateaubriand, 1768-1848, escriptor,

traductor i polític francès).

“El dia de Halloween de 1968 és el punt de partida d’un sector radical del moviment feminista nord-americà: les sigles del qual, deliberadament, significaven “BRUIXA”, això és, WITCH, en anglès: *Women’s International Terrorist Conspiracy from Hell*, *Conspiració Internacional de Dones de l’Infern*, nom poc tranquil·litzador... llur aspecte i accions ho eren encara menys. A la cerimònia d’elecció de Miss Amèrica del 1969 es van treure en públic llurs sostenidors i els van cremar després de llançar tota mena d’objectes sobre l’auditori i les models. Expulsaven de llur moviment aquelles dones que es depilaven les cames o desitjaven manifestar llur feminitat en tenir cura de l’aspecte físic. No es declaraven col·lectivament lesbianes, però acceptaven que moltes d’elles ho eren; amb prou feines dissimulaven llur hostilitat envers l’home. Els lemes que feien servir eren: “*Teatre, revolució, màgia, terror, alegria, alls, flors, alquímia*”; acceptaven llur condició de “bruixes”: “*Les bruixes van ser les primeres dones alliberades. Si t’atreveixes a mirar dins de tu i riure’t, ets lliure i bella. Ets una bruixa. La rebel·lió és signe de bruixeria*” (“*Feminisme, tel·lurisme i satanisme*” <http://usuarios.lycos.es/disidentes/temas.htm>).

“PREDICCIÓ. Si jo decidia perdre aquest nen que en mi creix, cedir a les ben respectables i apreses filosofies humanes, no m’ensordiria l’esclat de cap tronada per la meua decisió; cap llampec de foc o cap terrabastall, ni cap veu condemnatòria del cel, sols l’amarg coneixement, d’ara endavant, del silenci i complagut riure de Satanàs” (Wanda Loveridge).

“-Per què no ve a salvar els hebreus?”

Una nit, capficat a consolar desventures, uns altres conhortos es van barrejar amb els seus: Moisès va reconèixer la veu de na Jezabeth, la qual, amb Amran, Aaró i Míriam, recorria el país de Gosén. Els quatre recordaven als hebreus el Déu invisible que havien abandonat. Però els hebreus no escoltaven: escopien per a mostrar disgust; o bé, plens d’una sobtada bogeria, es posaven a riure i a botar fent voltes, o allargaven la mà d’un munt de taulells i els llançaven a la cara dels qui els portaven a Déu. I Moisès cavil·lava: -Deu ser potser per això que s’han guanyat aquesta misèria?” (“*El poble de Moisès contat pels savis d’Israel*”).

RIURES INCÒMODES (GELOSOS, DE POR...)

“Qualque dia ho recordarem, riurem nerviosament, i canviarem de tema” (No en consta l’autor).

“Va deixar anar una altra riallada, i tot seguit va tancar la boca de sobte, com un parany” (“*La Dama de l’estany / The Lady in the Lake*”, de Raymond Chandler, Chicago, 1888-1959, el millor escriptor de novel·la negra).

“I després la veu es desvià com un ocell en vol, davallà devers una tonalitat rica i melodiosa, gairebé un sanglot, en pronuncia rel nom de “*Nessim*”. I el repetí un parell de vegades mentre s’abraçaven amb una tendresa tan estremida que Naruz es ficà a riure, satisfet en comprovar una volta més la tendresa del seu germà per Leila, i també amb amargor, ja que Nessim era el favorit de sa mare, el més ben plantat. No era gelós del seu germà, però li dolia el timbre melodiós de la veu de Leila en adreçar-se a Nessim

i que mai no havia usat amb ell” (*Mountolive-Quartet d’Alexandria*, de Lawrence George Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

“Mentrestant, els homes es mantenien en rogles petits, tranquils, xerrant i fumant, i pretenent no atendre la xiuxiuejant animació del món femení. Però no podien parlar realment, a causa de l’aldrull cristal·lí de les veus apressades i excitades de les dones, amb llurs riures freds” (“*Dones enamorades*”, 1920, de David Herbert Lawrence, 1885-1930, poeta i novel·lista britànic).

“Era un home inquiet, d’ulls lleugerament estràbics, de cabells espessos i xops d’oli, de nas recte, de geni viu, d’intenció verinosa. Badallava amb freqüència, per ensenyar l’or barroer de la dentadura. Era llest i s’ho creia, estava envanit de si mateix, sovint mentia. Es contaven d’ell moltes històries de jocs i d’escarnis, i n’Esteve ni n’afirmava ni en negava mai res. Si algú en parlava, ho acollia amb suficiència, pàl·lid i fred, i amagava amb riotes la por del descobriment” (“*Laia*”, 1932, de Salvador Espriu, 1913-1986, escriptor català).

SALVADOR ESPRIU. PERE CALDERS.

“Tot plegat era molt sospitos, i em va capficar. La meua dona s’havia fet servir el sopar a l’habitació, perquè estava una mica empiocada; vaig contar-li l’aventura, adornant el relat amb les meves aprensió: si molt convé, es tractava d’un espia.

-I d’on ho has tret, que és japonès? -em preguntà ella. Vaig riure, potser no de bona gana, compadit de la seva innocència.

-Els conec d’una hora lluny... -vaig contestar-li.

-Que vols dir que n’has vistos gaires?

-No, però els clisso de seguida!

-T’ho ha dit, ell, que era japonès?.

-Ni una sola vegada. Són astuts...

-T’ho ha dit algú?

-Ningú no m’ha dit res, ni falta que em fa. Tinc l’instint esmoladíssim!

Ens vam barallar. Sempre em burxa dient-me que sóc malpensat i que qualsevol dia tindrà un disgust dels grossos. Com si no em conegués prou! Sembla que es complaui a no raonar i és d’una candidesa increïble.

Aquella nit vaig dormir poc i malament. No em podia treure el japonès del cap. Perquè mentre es presentin tal com són, amb la rialleta, les reverències i aquella mirada de través, hi haurà manera de defensar-se’n. Així ho espero! Però si comencen a venir amb tanta de simulació i d’aparat ful, donaran molta feina” (“*Invasió Subtil*”, d’en Pere Calders i Rossinyol, 1912-1994, escriptor barceloní exiliat, al caràcter oncle tom dels catalans davant el franquisme).

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XIV LLIBRE

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

(Les lluites del segle XXI)

La novel·la històrica catalana: el Tall Editorial publica *París 1793* (I)

La recent publicació de *París 1793* per l'Editorial El Tall m'ha fet reflexionar en diverses qüestions, tant en referència a la novel·la acabada d'editar com pel que fa al sentit d'escriure novel·les històriques, recreacions de la història catalana, en aquest començament del segle XXI. En relació a la primera qüestió, i per entrar plenament en matèria, cal dir que *París 1793* és una ampliació de molts dels elements inicials que apareixen a *La conspiració* (Castelló, Editorial Antinea, 2007). En efecte, el protagonista d'ambdues novel·les, Miquel Sureda de Montaner, no és altra persona que un fabulós personatge sortit de la vida real, de la història illenca: el revolucionari i il·lustrat mallorquí Joan Baptista Marià Picornell Gomila (Palma, 1757–San Fernando de Nuevitas, Cuba 1825).

Per tal de situar el lector quant a la importància històrica d'aquest il·lustrat mallorquí i les suggerències creatives que pot arribar a inspirar una vida plena d'esdeveniments i absolutament dedicada a la Revolució, a la lluita contra els borbons i la independència dels pobles d'Amèrica Llatina dominats per l'imperialisme espanyol i la Inquisició, bastaria repassar el que informa la *Gran Enciclopèdia de Mallorca*.

Diu la GEM: "Picornell Gomila, Joan Baptista Marià (Palma 1757 – San Fernando de Nuevitas, Cuba 1825) Polític. Devers 1777, es graduà de mestre a Madrid. Més tard, passà a Salamanca, on publicà diversos opuscles i tractats pedagògics, com *Examen público, catequístico, histórico y geográfico...* (1785) i *Discurso teórico-práctico sobre la educación* (1789). Redactà un *Plan de educación* (1789), que fou presentat a la Sociedad Económica de Madrid. Després del seu rebuig, deixà la pedagogia, entrà en contacte amb els cercles revolucionaris i republicans, i ingressà dins la maçoneria. El 1790, exposa les seves idees a *Discurso sobre los mejores medios para excitar y fomentar el patriotismo en una monarquía*. Dirigí (1795) la fracassada conspiració revolucionària de Sant Blai. Sentenciat a mort, la condemna li fou commutada per la de presó perpètua i fou deportat (1796) a la Guaira (Veneçuela). El 1797, fugí de la presó i inspirà la Conspiració de Gual i España, l'objectiu de la qual era proclamar la independència de Veneçuela. Condemnat de nou a mort, s'amagà

i es refugià a les Antilles, on prosseguí la seva tasca revolucionària, i traduï al castellà i publicà la primera edició dels drets de l'home i el ciutadà. Més tard, residí a Trinitat, Filadèlfia, Nantes i París, on es titulà en medicina. El 1810 i 1812, tornà a Veneçuela, on col·laborà amb el primer govern independent. En 1812, participà en l'intent d'invasió de Mèxic des de Nova Orleans, i fou nomenat president de la futura República de Mèxic. [...]"

Pens que entre *La conspiració* i *París 1793*, l'obra que acaba de publicar El Tall Editorial, hi ha algunes diferències essencials. Mentre que la primera és basada principalment en els fets que envolten la famosa conspiració de Sant Blai (1795) contra la monarquia borbònica, és a dir contra Carles IV i aquella "cort dels miracles" formada de frares, monges, sacerdots, inquisidors i els successius amants de la reina Maria Lluïsa, *París 1793* té més esment en les aventures dels nostres protagonistes en la França revolucionària de 1793, en els viatges a París que fan els conspiradors catalans i espanyols republicans en temps de Robespierre, Marat, Saint-Just, Babeuf, Desmoulins, Danton, Napoleó, Chaumette, Hébert, Sade... i tants d'altres personatges que tendran un paper decisiu en el desenvolupament dels fets revolucionaris a França i, per això mateix, aniran condicionant els protagonistes de *París 1793*.

En el fons, i m'ha passat sovint quan escrivia algunes de les altres novel·les històriques que he fet en aquests darrers vint anys —pens ara mateix en les obres *L'Amagatall* (Fundació Sa Nostra), *Estiu de foc* (Columna Edicions), *El darrer hivern de Chopin i George Sand* (Proa Edicions), *Corambé. El dietari de George Sand* (Pagès Editors), *Defalliment. Memòries de Miquel Costa i Llobera* (El Gall Editor), *Núria i la glòria dels vençuts* (Pagès Editors), *Damunt l'altura. El poeta il·luminat* (Pagès Editors), *La conspiració* (Editorial Antinea)... —, l'escriptor, mitjançant l'acte voluntarista de la creació, prova de ressuscitar les ombres del passat, els fantasmes que poblaren l'espai en aquella època. Segons Pol Sureda, investigador que publica molts dels seus estudis en el web alternatiu El Talp, la novel·la històrica seria aquella que "ambienta l'acció en un passat prou remot perquè resulti aliè al lector, i prova de recons-

truir aqueixa època amb més o menys fidelitat. La coneixença de les formes de vida, els costums i la quotidianitat d'aquella societat pretèrita esdevé, doncs, un dels centres d'interès de les novel·les d'aquest gènere. A partir d'ací s'hi combinen elements d'altres gèneres; especialment, de l'aventura, l'acció, el misteri, etc".

D'aquesta definició potser em sobria un aspecte, allà on diu que la novel·la històrica "ambienta l'acció en un passat prou remot" ja que em demanaria si, per a un home o una dona de començaments del segle XXI, la Revolució Francesa, les aventures de George Sand, la guerra civil espanyola o les tensions personals i creatives d'un escriptor com Miquel Costa i Llobera formen part d'un passat remot. Potser tots els convencionalismes siguin sobers i el mateix concepte de "novel·la de gènere" s'hauria de revisar. Ens demanam si, per exemple, una novel·la considerada "històrica" no podria definida igualment d'aventures, bèl·lica, detectivesca, d'acció, d'amor o de misteri. El mateix Pol Sureda ho especifica quan, en definir la novel·la històrica, diu que en aquesta s'hi poden combinar elements d'altres gèneres.

Continuem. Aquest incís ha vingut en relació al problema que se'n planteja en analitzar si els fets esdevenguts en temps de la Revolució Francesa són realment constitutius o no d'un "passat remot". Id'ací venien i vénen els meus dubtes. Pens que tota la lluita d'idees, tot el que s'esdevengué en aquells temps cabdals per a la història de la humanitat són prou presents en molts sectors de la població. I no en parlem en aquells, com l'autor, que feren seves bona part d'aquelles idees en la lluita contra la dictadura franquista!

Per exemple, i si parlem ara de *París 1793*, la novel·la que acaba de publicar El Tall Editorial, ens adonarem com molts d'aquells principis polítics han influït decisivament en el nostre destí personal i col·lectiu. Quantes vegades no m'he demanat el que resta actualment, dins la societat actual, en el pensament de les avantguardes revolucionàries, de l'esforç d'aquella humanitat que volgué, i en part aconseguí, canviar el món? M'ho demanava mentre escrivia aquestes novel·les que comentam. M'interrogava, furgant per saber on havien marxat, per quina esclat-

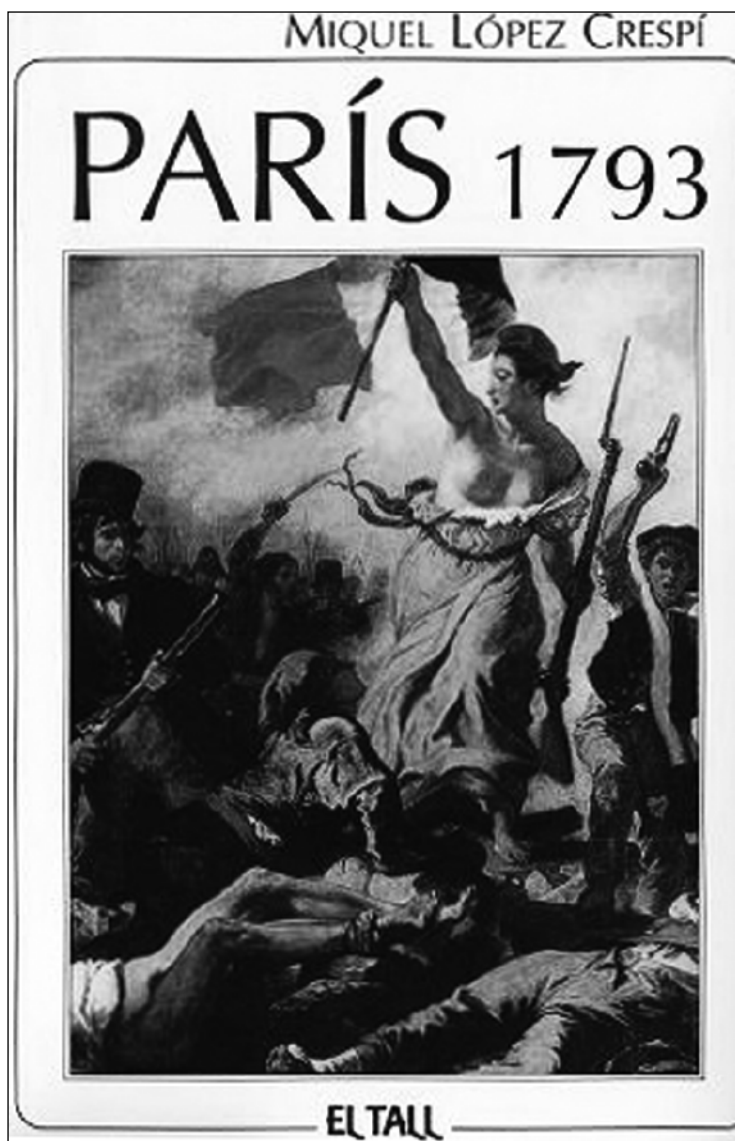
xa dels calendaris han desaparegut —si de veritat han desaparegut — aquelles esperances, els crits enardits de les multituds, el soroll dels canons i de les masses armades avançant per damunt les llambordes dels carrers de París. Què queda de la suor, dels rius de sang escampats per places i carrers, dels encesos discursos dels tribuns de la Convenció, de les propostes de Danton, Marat, Robespierre, Saint-Just, aquells titans que eren capaços de commoure els trons de totes les monarquies absolutes d'Europa?

Però el novel·lista no es conforma amb la presència evanescent dels fantasmes de la història i pugna per cercar-los en el present; vol fer-los comparèixer en aquest segle XXI ple de desencisos i contrarevolucions: la mundialització del capital i els exèrcits agressius dels imperis

Alguns em direu que de la Revolució resten, per a qui ho vulgui llegir o anar a veure, els llibres d'història, els gravats que es mengen els cucs a museus i biblioteques, els polsosos discursos dels membres de la Convenció, les banderes de la Revolució que podem contemplar, rere els vidres dels mostradors del museu Carnavalet, prop de la plaça des Vosges a París. Sí, en efecte, no us ho negaré, evidentment. Ja sé que també resten les interpretacions dels historiadors de totes les tendències, les tesis i estudis acadèmics sobre el 1793 bastits damunt la sang i el sacrifici de la humanitat, els volums que podem consultar a les biblioteques... poca cosa més si no sabem anar més lluny.

Però el novel·lista no es conforma amb la presència evanescent dels fantasmes de la història i pugna per cercar-los en el present; vol fer-los comparèixer en aquest segle XXI ple de desencisos i contrarevolucions: la mundialització del capital i els exèrcits agressius dels imperis. L'autor ha viscut massa anys vora aquelles idees de canvi i de revolta, han format part durant dècades de la seva vida, per a conformar-se amb una lectura dels llibres d'història o una visita turística al Museu del Carnavalet.

Miquel Sureda de Montaner i tots els amics de les lògies maçòniques que li fan costat, molts dels quals participants en la conspiració de Sant Blai contra la monarquia i la corrupta camarilla de Carles IV, són al costat

dels delegats del Comitè de Salut Pública i de Robespierre

Els esdeveniments històrics que enceren la conspiració de 1795, el procés inquisitorial, els contactes dels conspiradors amb la maçoneria francesa, la seva estreta unió amb els jacobins que continuen també a l'obra *París 1793*, ens permeten, si deixam volar les ales de la imaginació, penetrar en el que era el món dels il·lustrats mallorquins i espanyols de l'època de la Revolució Francesa. També hem aprofitat, com hem indicat una mica més amunt, un fet històric que detalla l'historiador Richard Herr en el seu imprescindible estudi *España y la revolución del siglo XVIII* (Jérez de la Frontera, Aguilar, 1964). Es tracta del suport que la Convenció vol donar als revolucionaris de tot Europa que lluiten contra l'estat absolutista i les monarquies feudals i que a l'estat espanyol es concreta també en el suport que plantegen els jacobins a la idea de la creació d'una hipotètica República Catalana.

Els protagonistes de les dues novel·les que comentam, malgrat que no desconeixen l'interès oportunista d'aquesta proposta per part dels jacobins, accepten participar en l'expedició per afeblir la monarquia espanyola que engega la Convenció i porta a la pràctica el general Dugommier, responsable de l'exèrcit francès dels Pirineus. Dugommier és l'encarregat, no solament de la defensa de les fronteres republicanes, sinó d'exportar igualment la Revolució. Li fan costat els comissaris Milhau i Soubrany que, en nom del Comitè de Salut Pública parisenc, exhorten les tropes franceses a acabar amb el reialme de la Inqui-

sició, la monarquia de Carles IV, i a proclamar la República Catalana.

En el llibre ja citat, l'historiador Richard Herr aporta nombrosos documents d'aquesta època tan interessant i alhora tant desconeguda, documents que exhorten l'exèrcit francès dels Pirineus a "Proclamar la República catalana mitjançant l'educació i les baionetes". Per a formació político-ideològica d'aquest hipotètic exèrcit de la República Catalana, el general Dugommier va imprimir i repartir 18.000 exemplars d'una pro-

clama titulada "Proclamación. Los representantes del Pueblo Francés, Prop lo ejército dels Pyrénées orientales, a la Catalunya, y al Ejército Republica". Posteriorment manaren repartir tota una sèrie de proclames en català. La més repartida entre la població i els voluntaris de l'incipient exèrcit català va ser la titulada: "Lo Catala Republica, a tots sos Compatriotas amichs de la Libertad, del bé y prosperitat de sa Patria, salut, germandat, unió y força".

Miquel Sureda de Montaner i tots els amics de les lògies maçòniques que li fan costat, molts dels quals participants en la conspiració de Sant Blai contra la monarquia i la corrupta camarilla de Carles IV, són al costat dels delegats del Comitè de Salut Pública i de Robespierre. Tanmateix, malgrat que no hi ha constància històrica que el Joan Baptista Picornell Gomila real hagués participat en la invasió del Principat l'any 1793, com a novel·listes que som... qui ens pot negar el dret d'implicar el nostre personatge de ficció en aquests fets tan apassionants? L'autèntic Picornell va passar a la història no solament per haver estat un dels caps de la famosa conspiració de Sant Blai, sinó també, i el fet tengué una enorme repercussió en la lluita per l'alliberament de les colònies espanyoles, per haver estat un dels primers traductors al castellà de la Declaració dels drets de l'home i del ciutadà, document adjunt a l'edició de la constitució francesa de 1793. Imaginam que no és violentar en absolut la història pensar en els protagonistes de *La conspiració* i *París 1793* com a redactors de les proclames que els comissaris enviats pel

Comitè de Salut Pública van fent públiques en la seva entrada a Catalunya Principat. En "Lo Catala Republica", podem llegir, en una curiosa provatura jacobina per a seduir els catalans de finals de segle XVIII: "La França, al principi de est sigle, governada per lo despotich tirà Lluís XIV invadi la Cataluña per coronar en España lo nèt de est despota Felipe V... la França aleshores esclava pres-tà sos brasos per subjugarvos, pero la França Llibre vos aofereix en el dia los mateixos brasos per reintegrarvos en vostres antichs privilegis y restituirvos a vostre llibertat". I afegeix més avall, per deixar ben aclarit que els exèrcits francesos portaran endavant la missió alliberadora encomanada per Robespierre i el Comitè de Salut Pública: "La soberania pues resideix essencialment en los Pobles, y tots los reys que reynan contra sa voluntat, son violadors de sa sabedoria y usurpadors de sos drets imprescriptibles". La proclama acabava demanant la participació activa de tots els catalans en aquesta lluita antiborbònica, dient: "Viva la Llibertat, viva la Igualtat, viva la Germandat, vivan los Estats llibres, y vivan tots los bon patriots que prendran part a esta santa insurrecció".

En la novel·la *París 1793* ens trobam de ple enmig del terrabastall revolucionari que ensorrà per sempre els fonaments de l'*ancien regime*, amb l'inici de la fi dels privilegis feudals de l'aristocràcia francesa

Però parlant més concretament de *París 1793*, hauríem de dir que la novel·la ens endinsa en les fondàries d'aquests anys de formació intel·lectual dels nostres protagonistes. Crec que l'obra aclareix i dona llum a molts d'aspectes que no es podien desenvolupar com pertocava en una novel·la de cent noranta pàgines com era *La conspiració*. Va ser precisament quan vaig llegir el material guardonat a Castelló, l'obra editada per l'Editorial Antinea, que em vaig fer el propòsit de continuar avançant en la història dels nostres conspiradors. Tenia molts capítols embastats, munió de pàgines que havia anat deixant de banda provisionalment. La qual cosa no vol dir que no les trobàs útils per a un desenvolupament posterior de la història en altres obres. Per això, estudiant aquells capítols amb deteniment copsava com s'apoderava del meu esperit aquella sensació tan coneguda en molts d'escriptors, una sensació que et força, vulguis o no, a continuar pel camí iniciat, aprofundint una història que sents que batega encara, potent, dins el teu cervell i, com el vent d'una tempesta, t'impulsa a continuar endavant, a deixar escrit damunt el paper tot el que consideres essencial per a la comprensió de l'època que descrius, la vida dels personatges que novel·les. És un fet que m'ha passat moltes vegades. Ho notava talment com hom sent la sang bategant dins les venes: aquells capítols prenién un sentit nou davant els meus ulls.

En la novel·la *París 1793* ens trobam

de ple enmig del terrabastall revolucionari que ensorrà per sempre els fonaments de l'*ancien regime*, amb l'inici de la fi dels privilegis feudals de l'aristocràcia francesa. Els conspiradors espanyols i catalans donen suport als jacobins, als clubs en armes de les barriades de París. Podem ser partícips dels encontres dels nostres protagonistes amb els homes que canviaran la història del món. Debats fins a altes hores de la nit, amb Robespierre, Saint-Just, Desmoulins, Babeuf, Marat, Sade, Hébert, Napoleó, Goya, Chaumette i tants i tants d'altres. Són els hereus del pensament de la Il·lustració, els homes que han fet seves totes les troballes científiques i culturals del Segle de les Llums i ara, som a 1793, els porten a la pràctica en lluita aferrissada contra la França i les monarquies absolutes de tot Europa.

Una vegada acabada la novel·la, tranquil després d'haver corregit les proves, m'adonava com les idees de la Il·lustració bateguen encara dins el nostre esperit. Sentia com no era cap "passat remot" el que havia provat de ressuscitar amb els capítols que conformen el llibre. En el fons, els revolucionaris del 93 —i els revolucionaris d'aquests dos darrers segles!— són els hereus, no solament del Renaixement, de totes les revolucions que, des d'Espàrtac fins al 1789 han comogut el món, sinó de la revolta contra l'escolàstica vaticanista que representà en el seu moment a la filosofia de René Descartes, les fórmules polítiques de John Locke i el conjunt de les aportacions de la revolució científica, les lleis de la física d'Issac Newton. Una revolució del món del pensament que podem concretar en l'obra de F. Quesnay *Maximes générales du gouvernement économique d'un royaume agricole* (1767) on s'afirma que la terra, no els déus ni els monarques absoluts, és la principal font de riquesa de la humanitat. Posteriorment *El contracte social* de Jean-Jacques Rousseau (1713-1778) fonamentarà el principi de la sobirania nacional, el poder dels ciutadans, sobre les obscurantistes lleis i tradicions del passat feudal que s'ha d'ensorrar. El concepte d'igualtat entre tots els homes de la nació expressat mitjançant el sufragi universal serà una de les idees essencials que impulsaran a l'acció als homes i dones que acaben amb la França dels borbons.

I és de la feina intel·lectual, de les aportacions ideològiques i científiques de tot aquest vast exèrcit d'il·lustrats que surt el 93 francès. I no solament el 93 francès! Les idees congriades, fetes realitat mitjançant l'acció política directa contra l'obscurantisme feudal i els privilegis de la noblesa, s'ampliarà com un eco inabastable, poderosíssim, i se sentirà, ferm, en tots els moviments revolucionaris que sacsegen el món d'ençà el primer discurs de Robespierre a la Convenció, el primer escrit de Marat a *L'ami du peuple*.

Conculcacions (130)

Què esperem d'Espanya i França?

Es pot saber què esperem els catalans dels estats espanyol i francès? Analitzem una mica el cas d'Espanya, per veure o arribar a pensar si és que Espanya ens pot donar alguna cosa.

Els catalans varem iniciar-nos com a país poc abans de l'any 900. Varem començar aquesta singladura damunt de les muntanyes del Pirineus, entre Sant Pere de Roda, Cuixà i altres monestirs que van ajudar a consolidar un poble que va anomenar-se Catalunya. Amb el temps apareixen altres dinasties Comtals que amb la seva incorporació s'acollien a aquest nou col·lectiu anomenat Catalunya, fins a establir la seva capital a la Ciutat de Barcelona. Els Comtes de Barcelona encapçalaven la regència de tots els demés comtats. Els comtes barcelonins cobrien doncs les funcions del que anomenem un rei. O sigui la màxima autoritat, malgrat ells personalment sempre van continuar adjudicant-se el títol de Comte de Barcelona. Va ser fora del Principat on tenien la consideració de rei, o sigui a València a Les Illes, a Nàpols, Sicília, etc.

Cal anomenar alguns dels comtes que amb una clara i prudent visió de país van estructurar la futura Catalunya fins a la declaració de independència dels francs. Bernat de Septimània, Guifré el Pilós, entre d'altres fins a arribar a Borrell II que el 985 es nega a anar a París a rendir fidelitat als francs, ja que aquests no havien ajudat Catalunya quan se'ls va requerir per part catalana, el compliment del pacte establert.

La autoritat dels comtes a la resta de territoris, no va ser quasi mai discutida i el Comte de Barcelona era considerat el rei del que posteriorment han estat els Països Catalans, o Països de parla i cul-

tura catalana. Així es va consolidar la nostra nació, amb una força tal que en alguns moments de la nostra història era considerada la nació més important de tota l'Europa occidental. No tant sols això, sinó que en el cas d'haver aconseguit la unió amb el territori del nord, Occitània s'hauria materialitzat aquest gran imperi. La característica principal dels homes que integraven aquests col·lectius era precisament la llibertat. El sistema era plenament revolucionari, si tenim present que la resta dels països del continent europeu eren dirigits per uns reis majoritàriament absolutistes, ja que en ocasions la seva decisió era suficient i única per decidir la condemna a mort de les persones que discrepaven dels seus dictats.

La diferència era ben clara, a Catalunya no existia un rei com a mandatari amb poders absoluts que regís tots els destins. Sempre, i des del seu inici la direcció del conjunt nacional va ser una activitat compartida, com per exemple el Consell de Cent, l'Assemblea de Pau i Treva, o altres organismes que de manera col·legiada prenen les decisions que estimaven oportunes. Així és com va nèixer el primer assaig de Parlament al món i que posteriorment tots els països d'Europa i molts d'altres continents han anat incorporant.

Aquesta instauració basada en la llibertat va ser brutalment i constantment combatuda. Principalment en el nostre cas per dos estats amb concepcions polítiques de direcció completament oposades a les nostres. El Vaticà imbuït i obsessionat pel poder, va recolzar les imposicions dirigistes i dictatorials dels dos estats, posant-se al costat d'uns països que l'únic que veritablement desitjaven és engrandir i exercir el seu poder

damunt d'altres nacions i territoris que no els pertanyien i per tant es veien obligats a sotmetre'ls per mediació de la guerra, la persecució i la posterior ocupació.

Així és com els estats espanyol i francès varen formar el que ara són els seus estats, i en el cas espanyol la proporció va ser molt més àvida extensivament, amb el seu intent d'apoderar-se de tot sud Amèrica, destrossant els països allí existents i les seves cultures. Aquesta experiència espanyola ha fracassat estrepitosament i avui Amèrica té els seus propis països, encara que indubtablement amb una sèrie de valors i infraestructures marcades per l'espanyolisme més recalcitrant.

La mentalitat dels espanyols i francesos no ha canviat a través dels segles i actualment exerceixen les seves concepcions sobre uns països més propers, com Catalunya, Euskad, Galícia, Occitània i altres. Per a ells la pèrdua dels tres països que mantenen colonitzats, representaria la negació final de la seva concepció de corrupció imperial, que ha estat el seu objectiu històric fonamental, sobre el què creuen que s'ha de materialitzar la seva "grandeza" i la seva "grandeur".

Després d'aquestes breus notes que resumeixen l'estil "castellano-español" i "franc", i de com han escrit la seva història, la pregunta és obligada, - Què és el que esperem els catalans tant dels espanyols i els seus amics els francesos que a l'hora d'actuar pel desmembrament i destrucció de Catalunya han col·laborat tan estretament? És que esperem que ens ajudin a reestructurar el nostre país, que reforcin la nostra llengua, que rehabilitin les nostres institucions i infraestructures? Que enalteixin la nostra concepció de llibertat i independència, la manca de les quals ens està

portant a la mort definitiva com a país, fins a la desaparició total, perquè mai més destorbem la seva inèrcia política?

És això el què esperem els catalans d'aquesta gent? O una de dues, o se'ns pot qualificar d'imbècils o de què hem renegat definitivament de la nostra nació, la nostra llengua i tot el significat de la nostra història. Una pàtria i una nació són conceptes irrenunciables, que com diuen les històries de molts països s'han de defensar i protegir mentre quedi una sola gota de sang i de vida.

Per tant els catalans necessitem treure definitivament els nostres enemics polítics de casa nostra, sense cap consideració alternativa i quan podrem parlar de tu a tu amb ells, si cal ja discutirem el que faci falta o potser durant molts anys no ens caldrà dialogar amb ells per culpa de la seva mancança, que els converteix en ineptes pel diàleg i per la comprensió i acceptació de les formes que s'aparten del seu repertori.

Evidentment és segur que no tots els espanyols ni francesos, comparteixen aquestes característiques, però els que estan al poder, es diguin Ansar, Fraga, Rajoy, Zapatero, Franco, Borbó, Zarkozy, Chirac, etc. que són els que dominen els demés, són irreconciliables amb la pau, la llibertat i el benestar social, si no és sota les seves imposicions.

Repeteixo, és d'aquesta estirp que esperem alguna cosa bona i positiva per Catalunya? Resumiré amb una frase de moda: -els que així ho pensin estan malalts d'un espanyolisme i afrancesament recalcitrants -

Com diu Goethe "Cap nació no pot guanyar-se un bon judici en el món, fins que no sap judicar-se ella mateixa"

Claudi Romeu, 7 de juny del 08

La crisi del català li ha suposat a Air Berlín la pèrdua, fins ahir dimecres, de més d'un 24%

Benvolguts amics, sobre la cotització d'Air Berlín a Borsa, us voldria dir algunes coses: Mirau, ahir dimecres, dia 11, la cotització va tancar la jornada a 5,78. El tancament de dimarts, dia 10, havia estat a 6,27. Per tant, ahir dimecres, va baixar 0,49, el que suposa un 7,81%. Això és una barbaritat. Dimarts, dia 10, ja va baixar un 6,69% (0,45, de 6,72 fins a 6,27). Dilluns, dia 9, va baixar un 6,53% (0,47, de 7,19 fins a 6,72). (Dia 7 i 8, dissabte i diumenge no hi ha borsa) Divendres, dia

6, ja va baixar un 5,89% (0,45, de 7,64 fins a 7,19). La crisi va començar dijous, dia 5, quan La Vanguardia es va fer ressò de l'escrit del director general d'Air Berlín, per tant, si miram el global de divendres, dia 6, fins a dimecres, dia 11, les accions han passat de valer 7,64 (el tancament de dia 5), a 5,78 (el tancament d'ahir dia 11). Per tant han perdut 1,86 per acció!

Això vol dir més d'un 24%!

Es evident que estam a un moment

per tot el tema de petroli, etc, que vénen mal dades per al sector de les companyies aèries, ... però si miram per exemple companyies que es dediquen al mateix, com Vueling, Lufthansa,

o Iberia, veim que les dues primeres, en aquest mateix període han perdut entorn d'un 8%, mentre que Ibèria, entorn a un 12%. Molt manco que el 24% de Air Berlín!!

Promocat

PROMOCAT, una de tantes iniciatives cíviques sorgides a Mallorca amb la finalitat de difondre allò que s'hi fa, encaminat a la promoció i ús de la llengua catalana, no solament en l'àmbit de les institucions públiques, sinó també de les entitats i associacions que conformen la societat civil. A càrrec de: www.cecili.cat

Què passa amb Air Berlin, que ve a sucra-nos cada dia tants milions?

cebramcat | 05 Juny,

Aquesta vinyeta, dibuixada per en Jordi Bibià, encapçala la campanya **"Mallorca és nostra, NO del Reich!"**, que enceta i desplega **Catalunya Acció**.

Es tracta d'una resposta cívica al director general d'Air Berlín, pel seu menyspreu cap als Països Catalans, en afegir-se a l'extensa llista de casos en què la llengua catalana es veu tan maltractada!

S'envia de forma automàtica i anònima, mitjançant un email adreçat a 10 alts responsables d'Air Berlin, transmetent-hi de forma contundent tota la indignació i malestar que ha provocat la seva editorial, amb la qual ridiculitza, insulta i menysprea la Nació Catalana i la Llengua Catalana.

Amb un titular que diu **"Els nens de Mallorca ja no saben xerrar espanyol ¿?"**, alhora que desitja salutacions i bon cap de setmana, el periodista sineuer **Miquel Puiggròs Noguera**, seguint les informacions publicades a **Vilaweb**, anima tothom a boicotejar **Air Berlin**.

I això que n'agafa molts, d'air berlin, eh! Diu.

Però a partir d'ara li veuran poc el pèl, després de veure de quin peu calcen aquests inadaptats deprimits socials, que volen mal a tot el món...

"Aquest personatge hauria de ser declarat pel Govern autonòmic persona non grata i hauria de rebre un avís per part del Govern central... el seu comportament encaixa a la perfecció en la caricatura més agra que el món s'ha fet

d'un cert tipus "alemany: una caricatura que els personatges com ell impedeixen d'enterrar per a sempre". (Guillem Frontera, DBalears, 06-06-2008)

La cosa està en el fet que **Air Berlin** es reafirma en uns comentaris despectius realitzats contra la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears. El director de la companyia publica un polèmic editorial a la revista d'Air Berlín, i la companyia aèria critica el possible traspàs del **Prat** a la Generalitat... entre d'altres aspectes...

Tot seguit, m'arriba missatge del bon company de lluites catalanes, **Joan Lladonet**, amb un altre títol de missatge, també relacionat amb aquest assumpte: **"Els neonazis d'Air Berlín imiten la Legión Cóndor"**, reproduint i recollint la crida feta pel **Lobby per la Independència** que, a la vegada, reproduceix la informació publicada a **La Vanguardia** segons la qual tot comença quan la directora general de Política Lingüística, **Margalida Tous**, envia a **Air Berlin** i altres companyies aèries amb destinació a les Illes Balears, una carta que insta a utilitzar també el català en les comunicacions amb els clients.

Miquel Puiggròs Noguera, de Sineu (Mallorca), encara que ciutadà de l'univers per motiu de treball, és llicenciat en Ciències Biològiques (UIB) i té un màster en Gestió Mediambiental. Està fent la llicenciatura en Humanitats (UOC). Treballa d'assessor en temes higiènics sanitaris, encara que durant anys ha dedicat part del seu temps a la docència i un poc al periodisme local. Li encanta llegir i, especialment, escriure. Darrerament s'ha 'enganxat' a la wikipèdia en català, del qual és col·laborador (corregint actes vandàlics que tergiversen la història i la realitat en general). La política és un dels altres seus interessos. Escriu de política des d'un punt de vista illenc, sense deixar de mirar cap a l'àmbit nacional (de nació), ni universal.

D'altres enllaços sobre aquest mateix assumpte:

Uns 500 catalans en unes hores denuncien Air Berlin a la web de la Plataforma per la Llengua que hi engega una campanya sota el nom 'Queixa't a Air Berlin'

Air Berlin: que respectin la nostra llengua!

Ai Berlin! per Vicent Partal

La polèmica contra Air Berlin rebota a Alemanya. El Financial Times diu que Hunold 's'ho hauria d'haver pensat dues voltes abans de riure's del català'

La blogosfera catalana es mobilitza en contra d'Air Berlin. Els comentaris en els blogs estan servint per difondre anònimament una convocatòria per demà dimarts a les vuit del vespre davant del consolat alemany a Barcelona

L'IEC considera que amb el seu menyspreu al català Air Berlín "viola drets humans i civils". L'acadèmia acusa de discriminació l'aerolínia, tal com ha fet l'Obra Cultural Balear. L'equip de govern de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) considera que les declaracions del president de la companyia Air Berlin, Joachim Hunold, en què feia escarni de la llengua catalana "violen els drets humans i civils dels catalans"

Air Berlin es defensa: "Mai no hem volgut menysprear el català".- El director d'Air Berlin a Espanya i a Portugal, Álvaro Middelman, intenta tancar la polèmica generada sobre l'ús del català.

Air Berlin emprèn accions legals contra Joan Puig davant de l'UE per equiparar la companyia amb el Nazisme.- L'aerolínia assegura que la polèmica «no va a afectar» les relacions de la companyia amb el Govern balear.

Air Berlin i el Govern de les Illes Balears. Air Berlín, rectificació o boicot. Si no hi ha respecte, no hi ha negoci. Tribuna Mallorca Air Berlín contra el català. Els mallorquins no saben xerrar castellà... i Air Berlin no sap res de Mallorca

Polémica por un artículo de una aerolínea alemana. Air Berlin admite estar desbordada por las protestas.- El presidente balear se reunirá con la compañía para aclarar el "malentendido"

Boicot a Air Berlín! Carta oberta de l'escriptor Miquel López Crespí a Joachim Hunold, director general d'Air Berlín

Campanya contra Air Berlín. Puig i Cordon, Joan. Boicot Air Berlín: amb Air Berlín NO, Gràcies!

Air Berlín es reafirma en els comentaris despectius contra el català. No ens faran callar

Indignació contra Air Berlin per haver atacat el català des de la seva revista.- L'OCB i UM titllen l'editorial de mentida · Francesc Antich es reunirà amb el director de la companyia

L'OCB considera inacceptables els

atacs d'Air Berlin al català i comença una campanya per exigir respecte als drets lingüístics

El secretari de Política Lingüística dóna suport al Govern Balear en les seves recomanacions a Air Berlin.- Bernat Joan enviarà una carta al director general d'Air Berlin

Air Berlin, com Amigos Alemanes en España? Bernat Joan

Air Berlin

Carme V. | 10/06/2008 El que més m'indigna de tot això és la manca de reacció de les diferents Administracions Públiques.

Com sempre aquesta colla de governants ineptes deixen la responsabilitat de defensar la llengua en mans dels particulars.

És evident que sense un estat propi no anirem enlloc, aquest estat de manlleu no ens serveix per res. Independència!!!!!!!

Air Berlin.

Àngel | 06/06/2008 La veritat és que aqueix senyor respon a l'estereotip dolent de l'alemany groller. Me l'afiguro vestit amb l'uniforme de les SS. Fa una cara de truja...

Boicot a Air Berlin

Jaume | 05/06/2008 Aquest individu li poses una capell de militar i tot uniformat i es un lloctinent de la GESTAPO. Té una cara de nazi aquest personatge que no es pot aguantar. D'especimens d'aquesta casta ens trobarem encara molt més, així que tampoc convindria fer-li més publicitat. Persones com aquestes que fan de la incultura i analfabetisme el seu estandart i de l'odi la seva eina no les hem de tenir per res en consideració. Elles mateixes es desqualifiquen.

Joachim Hunold, CEO Air Berlin

Air Berlin carrega contra el català i informa als seus usuaris que no té intenció d'usar-lo 'mai'

Dijous, 5 de juny

La companyia aèria de vol Air Berlin, que opera al nostre territori amb vols a Barcelona, Palma, Maó, Eivissa, València i Alacant, inclou en l'editorial de la revista Air Berlin Magazin, que posa a disposició dels seus usuaris, una crítica ferotge a la llengua catalana, de la que diu que "està arraconant el castellà". L'editorial, signat pel director general d'Air Berlin, Joachim Hunold, carrega també contra la suposada "imposició" de la llengua catalana que rep la seva companyia, que no empra el català per a res, ni en documents, ni el personal de vol, ni a la seva plana web.

L'editorial d'Air Berlin Magazin és la resposta a una recomanació enviada pel govern de les Illes Balears a totes les companyies de vol que hi operen perquè emprin "també" el català als seus vols amb orígens o destinacions il·lenques. Hunold es treu de la màniga a l'editorial que "el castellà ja no és una llengua oficial", perquè afirma que "hi ha pobles a Mallorca on els nens ja no parlen castellà. A les escoles, és una llengua estrangera més". Una gran vinyeta acompanya l'editorial, una caricatura d'un bavarès que diu "Si els catalans aquests vinguessin a Baviera, haurien de parlar el bàvar!! Maleïts siguin!!".

Com ja hem dit l'atac de fúria anticatalana del director general d'Air Berlin

té el seu origen en una carta enviada per la directora general de Política Lingüística del govern balear, Margalida Tous, on demanen a les companyies aèries l'ús "també" del català. En concret la missiva començava: "Em poso en contacte amb vostè per indicar-li l'interès que el Govern de les Illes Balears té en garantir l'ús adequat de les llengües oficials de l'arxipèlag en les comunicacions que la seva companyia estableix amb els ciutadans que escullen Air Berlin per als seus desplaçaments". El text continua demanant "garantir que l'atenció que s'ofereix personalment al públic, així com la documentació escrita, la web, les instruccions als passatgers, etcètera, es facin en català, de la mateixa manera que ja es fa en d'altres llengües". La conselleria s'ofereix així mateix per "col·laborar amb la companyia per incorporar el català en l'atenció al client".

La resposta d'Air Berlin queda palesa al seu editorial: "He de donar cursos de català per decret als meus treballadors?? I els que volen a Galícia o al País Basc voldran que ens dirigim a ells en gallec o en basc?? És que ja no parlen castellà??" Hunold diu també que "la partició d'Espanya en nacionalismes regionals és un retorn als mini-estats medievals. Fins ara creia que vivíem en una Europa sense fronteres".

La sorpresa per aquesta reacció al gov-

ern balear ha estat majúscula, doncs la petició era en un to perfectament conciliador: "lamentem que una carta feta amb esperit constructiu hagi estat tan mal interpretada". De fet des de la conselleria s'afirma que "El president Francesc Antich està molt preocupat pel tema, i sorprèn, perquè existeixen unes bones relacions amb la companyia. Pensa que no s'ha interpretat bé l'esperit de col·laboració que proposa la carta, i té intenció de parlar directament amb Joachim Hunold".

Però Air Berlin no ha volgut rectificar ni una coma de l'editorial ni de l'opinió del seu director general. És més, Álvaro Middelmann, director general d'Air Berlin per a Espanya i Portugal, ha declarat que comparteix les declaracions de Hunold, i ha dit que aquest "ha exercit el seu legítim dret a la lliure expressió". A més a més també ha dit que el conflicte català-castellà és "real" i ha recordat el cas de la tercera hora de castellà a Catalunya. També ha dit que "el castellà està discriminat en alguns punts d'Espanya" i que "Air Berlin és una companyia europea, això ha de quedar ben clar, i per tant hem de garantir la llengua comú de tots els espanyols". Segons Middelmann, emprar el català seria "un greuge comparatiu amb altres regions".

La conselleria ha recordat que "en cap moment" la carta parla de sancionar

ni de obligar, sinó que només "ofereix la col·laboració per millorar el servei de la companyia, i se li recorda que el català és oficial tant a les Illes com en altres punts de la península". De fet Air Berlin és la única companyia que s'ha queixat del contingut de la missiva del govern balear.

La responsable d'Air Berlin a l'Estat espanyol, Ana Baschwitz, ha dit també aquesta tarda a Vilaweb que reafirmen tot el seu suport a l'editorial d'Air Berlin Magazin. Segons Baschwitz, Air Berlin "ja en té prou d'emprar el castellà" perquè és una companyia aèria internacional. De fet ha confirmat que no tenen cap mena d'intenció d'emprar ni català ni basc ni gallec perquè "tothom entén l'espanyol" i que no pessen ni emetre cap comunicat o nota de premsa sobre el tema, perquè "no cal".

Nombrosos usuaris estan enviant correus a la companyia per queixar-se i per advertir que faran boicot a Air Berlin. A Racó Català s'ha comentat el tema.

Un president regional espanyol afirma que els nens que no aprenen castellà 'són desgraciats'

Dilluns, 9 de juny

El president de la Junta de Castella i Lleó (Estat espanyol), Juan Vicente Herrera (PP), va qualificar la setmana passada d'"enorme error" que alguns territoris de l'Estat espanyol, al seu parer, deixin en segon pla el castellà a l'educació escolar, perquè això és "fer que els nens siguin desgraciats" perquè en un futur "hauran d'emprar el castellà com a instrument per moure's pel món". La qual cosa és molt afirmar, perquè segons aquesta conclusió hi ha milions de nens europeus que automàticament esdevenen "desgraciats" per no aprendre castellà a l'escola.

Per Vicente Herrera la diversitat de llengües és una

riquesa "sempre i quan es manifesti en el domini familiar o en l'àmbit social" però "en cap cas" s'ha de fomentar en perjudici "de la llengua castellana". Herrera va concloure la seva intervenció afirmant que "la llengua [castellana] ens fa lliures perquè amb ella podem conviure dins d'Espanya i també al món".

Comentaris:

-Encara no e vist cap jove a les balears que acabi a l'institut que no utilitzi correctament el castellà (parlat, escrit i llegit), ni encara els fills dels líders independentistes, lo que si he vist gent que no es capaç de xerrar en català quan acaba a l'institut, milers

-Per Vicente Herrera la diversitat de llengües és una riquesa "sempre i quan es manifesti en el domini familiar o en l'àmbit social" però "en cap cas" s'ha de fomentar en perjudici "de la llengua castellana". És que aquestes declaracions són de retardat rematat, no sé com qualcú pot pensar així encara, però el que és més fort és que s'atreveixi a dir-ho en veu alta sense

avergonyir-se'n. Dir açò és tan pervers com dir que "les dones són molt vàlides, sempre i quan no es fiquin en els assumptes dels homes", o que "la diversitat racial és una riquesa, sempre i quan els negres es limitin a fer formigó i semblar patates, deixant que l'home blanc els mani que han de fer". Quina xusma! com pot ser que la majoria de catalans s'hagi acostumat a sentir demostracions d'odi ètnic com aquestes? Ens han acostumat a donar gràcies per les engrunes i a callar quan ens foten galtades. Els fets del director d'Air Berlín són un símbol de la imatge que donam de poble vençut i sense dignitat. Ja és hora de despertar, ens cal dignitat!

Acudits

Dues amigues comenten a la cafeteria:

- Fixa't que el meu marit va anar al metge i li va dir que tenia "cançó de protesta"

- Cançó de protesta?, estàs boja! Serà "càncer de pròstata"!

Estem a finals de desembre i el jutge d'un tribunal està de bon humor. Demana al detingut:

- Quins són els fets dels que esteu acusats?

- D'haver fet les meves compres de Nadal massa aviat!

- Però això no és un crim. I era aviat?! Com d'aviat?

- Doncs, abans que la botiga obrís.

Valenta intervenció de Pere Felip i Buades en el darrer Ple del Consell Insular de Mallorca

L'incombustible Pere Felip i Buades (portaveu de la Unió d'associacions de Mallorca i col·laborador de l'Estel, que per cert els darrers mesos no ha col·laborat per motius de salut) va tenir una valenta intervenció defensant a capa i espasa, les senyals d'identitat de la nostra roqueta en quant a la política territorial. La seva intervenció fou contestada, de forma antiecològica, insultant i despòtica pel portaveu del PP, el fascistode Jaume Font, però com en Pere Felip no tenia dret a rèplica, la presidenta del CIM, Francina Armengol, va defensar amb serenitat a l'històric líder veïnal. Entre altres coses va dir: "Senyor Font: existeix un reglament de participació ciutadana en el Consell que diu, clarament, que les entitats ciutadanes poden intervenir en els punts que desitgen. Per altre part, en Pere Felip ha actuat correctament, encara que a vostè li sàpiga greu, a les normatives vigents. El set ciències Jaume Font, davant la andanada de la presidenta, entre altres estupideses, assenyala... Bé, si en Pere Felip vol intervenir, però que intervingui en tots els punts... però jo estic en contra de tot allò que ha dit avui. I voltros, els de l'equip de govern, també hi estau en contra, però sou tan hipòcrites que callau i us ho empassau... I avui vos heu empassat una intervenció que peca d'un excessiu romanticisme caduc i pansit.

Francina Armengol va tornar a prendre al paraula i atacà altre vegada a Jaume Font defensant la legalitat de la intervenció veïnal. Acta seguit en Pere Felip s'aixecà del seient i aplaudí a la presidenta del Consell al mateix temps que li va dir amb veu sonora al portaveu peper: "Jaume, no ets democràtic..."

A continuació publicam el text de la intervenció de Pere Felip:

Senyora presidenta, senyores i senyors consellers, la Unió d'associacions de Mallorca vol donar la benvinguda als nous responsables en Política Territorial del Consell de Mallorca: Sra Maria Lluïsa Dubón Petrus, Sr. Jaume Mateu Lladó, Senyor Marià Gual de Torrella Le Senne, i Sr. Cristòfol Mora Gornals.

Al mateix temps volem fer unes puntualitzacions i aportar idees noves en defensa de la nostra terra.

En primer lloc, reconeixem el canvi de rumb duut a terme pels actuals responsables del Consell Insular i del Govern, respecte al Govern passat del PP, malgrat la taca de Son Espases, que quedarà per sempre més, com objectiu tudent, per manca de valentia.

Així i tot deim que potser, al cap de molts d'anys, estiguem en bon camí

i que la catàstrofe territorial i ecològica mallorquina, amb cinc dècades a l'esquena, comenci a caminar per altres viranys.

És ben vera que els perills són molts i que les pressions a que haurem d'estar sotmesos, i en primer lloc vostès, els representants polítics, seran molt importants, quan més ferida i acorralada estigui la "fera" destructiva i enemiga del nostre paisatge més udols catastrofistes i mentiders es voldran abocar a sobre. I aquest temps d'incert futur ja és aquí. És ara. **Itambé ara, els cants de sirena d'especuladors i mals administradors que comencen a entrar a les presons.**

La nostra terra, **vilment extorsionada**, espera, anestesiada, disculpes i justícia. Mallorca entra dins la modernitat a empentes després de la gran tragèdia de 1936.

El guany fàcil, esborrar tota memòria de poble vell i sofert, fou un sens fi de mentides en temps difícils i també en temps "democràtic". Massa il·lusions rompudes, massa poder superbacarnissat que ens hipotecà. Fins quan?

De vostès, nous polítics d'ara, que em consta que estimen Mallorca, facin un acte col·lectiu de salvaguardar, definitivament, aquesta terra per tots nosaltres i per les generacions que vendran.

Per si no ho sabien, lis diré que quan l'home s'establí a Mallorca, fa prop de 6.000 anys, visqué, primerament dins coves. Més tard, construí talaiots i poblats, part dels quals ens han quedat com a testimonis d'aquell temps i d'aquella cultura.

Us imaginau, però, el paisatge (el territori) que devien contemplar aquells primers pobladors? Si els poguessim veure, és segur que no reconèixeriem ni els més coneguts indrets de les nostres contrades. El paisatge, el territori és tan i tan diferent!! Imaginem la immensa majoria dels actuals camps de conreu coberts d'una garriga impenetrable... Doncs, aquest era el paisatge, el territori que els nostres més remots avantpassats contemplaven. El mateix que, possiblement hi hauria si l'home mai no hagués habitat aquesta terra.

Quan l'home arribà a Mallorca ja havia après a sembrar, i per aconseguir

terrenys aptes, calava foc al bosc. D'aquesta manera començava un llarg procés de transformació del medi. Era el principi de la modificació del paisatge, del territori mitjançant l'acció de l'home. Abans d'ell, totes les transformacions del medi natural eren degudes a variacions climàtiques, geològiques o biològiques. D'aleshores ençà, el nostre medi ha sofert un progressiu deteriorament, que avui ja és, si més no, preocupant.

La demanda turística en constant augment, l'afany de l'home de ciutat per posar-se en contacte amb la natura, i també –val a dir– els poderosos interessos dels especuladors del sol, han motivat la construcció massiva de noves urbanitzacions, sovint localitzades a indrets boscosos o molt freqüentament realitzades sense el més mínim control urbanístic.

El resultat no podia ser altre que una forta degradació dels ecosistemes forestals, la recuperació dels quals és, en la majoria dels casos, quasi be del tot impossible.

Indrets que per la seva importància ecològica que mai l'home no havia d'haver desequilibrat, foren salvatjament urbanitzats. La consciència ecològica que ha sorgit a Mallorca, és veritablement encoratjadora.

Possiblement, la nostra intervenció obligarà a reflexionar als nous responsables de Política Territorial del Consell Insular sobre el nostre patrimoni natural i els convidarà a dur a la pràctica aquella consigna del fundador dels Boys Scouts, Baden Powel, que demanava "deixar els llocs per on passeu millor de com els heu trobat.

Presentació a Sueca del llibre
Elogi de la transgressió
(La Busca edicions)

a cura de Quim Gibert i Ramon Camats, coautors; Amanç Viel, regidor de l'Ajuntament de Sueca i Àngel Velasco, coeditor.

Dia: Dissabte,

12 de juliol de 2008

Hora: 7 del capvespre

Lloc: Casal Jaume I

Adreça: Carrer Sequial 37,

Sueca (La Ribera Baixa)

Novetat editorial:

Elogi de la transgressió

Elogi de la transgressió reuneix les ponències de les Jornades de Psicologia i identitat nacional que sota el títol *Identitats i (des)raó d'estat* es feren a Sueca (la Ribera Baixa del Xúquer) el 12 i 13 de maig de 2006.

La negativa de Borrell II de renovar fidelitat als francs (988), el Tancament de caixes (1899), les reiterades proclamacions de l'Estat català per part de Lostau (1873), Macià (1931) i Companys (1934), no foren altra cosa que actes de sobirania. En el seu moment, van qüestionar la legalitat vigent i ens van permetre avançar com a poble. D'una altra manera, la Crida a la Solidaritat (1981-1993) i, en els nostres dies, col·lectius com Un país, Una bandera, també han basat la seva tasca en la transgressió.

Ara per ara, tant París com Madrid no tenen el més mínim interès a reconèixer la plena sobirania dels Països Catalans. En aquest sentit, l'única llengua d'estat de la República francesa i del Regne d'Espanya són el francès i el castellà, respectivament. El català té un rang inferior o no gaudeix de la més mínima oficialitat, com en el cas de la Catalunya del Nord i de la Franja de Ponent. Crear jerarquies entre identitats és sinònim de desigualtat. I rere la discriminació solen aflorar abusos i altres violències.

Això explica la conveniència de rebel·lar-nos davant tractes humiliants. Els estats espanyol i francès en són plenament conscients. Quan les lleis són injustes, transgredir passa a ser una via èticament lícita. Ens referim a una desobediència meditada. Precisament aquella que fa de les persones éssers crítics, compromesos i més lliures.

Decadència espanyola, decadència catalana (I)

“L’antídot contra els idiotes són ells mateixos, que fan tots els possibles per auto-extingir-se” (Autocitació).

“Per tal que no hi hagi canvis en el procés de decadència cal una combinació de frivolitat (superficialitat, manca d’ètica de la proporció) i de supèrbia. Tot just allò que impera entre progress, independentistes i bona part de principatins” “Els espanyols poden ser estúpids i manipulats, de fet això és el que vol l’Estat espanyol, per al qual només són carn de canó en els seus plans de màxim benefici. Però els catalans no ens podem permetre el luxe de ser “normals”, és a dir, estúpids i manipulats...si volem sobreviure i reeixir. Perquè els espanyols tenen un Estat que els diu (i a nosaltres també) el que han de pensar i sentir, a través dels mitjans adoctrinadors i subliminals, però els catalans no tenim cap Estat ni cap Plana Major que dissenyi una ideologia nacional o d’Estat per sobreviure. Per tant, els catalans hauríem de ser molt realistes (amants de les nues veritats), empàtics, oberts amb humilitat i molt combatius però sense violència. Aquest és el camí que hauríem de començar, ara ja, a recórrer” (Autocitació).

Decadència espanyola.

(Al llarg del s. XIX, Espanya) “exhibí tots els símptomes d’una putrefacció perllongada i mancada de glòria” (Articles sobre l’Espanya revolucionària, al New York Herald Tribune 1854).

“Des de finals del segle passat, quan s’inicia el catalanisme polític, els catalans tenen la idea clara i encertada que Espanya és un país en decadència. És la idea que inspira els nostres escriptors des de Valentí Almirall al Maragall de la primera època, el de l’adéu, Espanya! Per a Maragall Espanya és la morta, i netament afirma que, el primer deure, essent el de viure, Catalunya s’ha de desempallegar dels morts per a poder viure” (“La desintegració d’Espanya”, de Josep Ma. Batista i Roca, 1968, Ed. “El Llamp”).

“(La minoria dominant) poden adaptar-se a mitges (al canvi), és a dir la minoria dominant pot reeixir perquè la societat arcaica, dura de tan fòssil, resisteixi la pressió de les noves forces, encara que, en alguns casos, sigui al preu d’acceptar-ne alguna influència o part d’aquelles. Llavors resulta una enormitat, una monstruositat social que permet anar vivint a la minoria dominant, però que fa estralls en la vida interna del país, en no donar sortida o evolució normal a les noves forces. Aquestes no són prou fortes per a transformar la societat amb una revolució, i la minoria dominant és prou anquilosada per a resistir tota evolució i prou forta per a frustrar tota revolució (...) Un típic

exemple de monstruositat social és ofert per Espanya, on des de l’aparició del liberalisme, fa una centúria i mitja, hi ha una lluita amb alternatives, però indecisa, entre el progrés i la immutabilitat. L’immobilisme, el tradicionalisme, el desig d’invertir el curs de la història i aturar-se a l’època de Felip II (la “Monarquia tradicional”) són utopies impossibles, però han alterat i estroncat el progrés normal de la vida del país. Les forces progressives reduïdes a grups minoritaris han actuat per convulsions sense èxit. Les revolucions que no han pogut reeixir d’una vegada per totes, van repetint-se frustrades, a la recerca espasmòdica d’un triomf inassolit” (“La desintegració d’Espanya”, de Josep Ma. Batista i Roca, 1968, Ed. “El Llamp”).

“Se ha atacado con frecuencia el caciquismo en España como el manantial de todos los males políticos. Se han propuesto para cegarlos numerosos remedios. Cabe dudar de que tales remedios sean eficaces y que también de que, si lo fuesen, sería desable su aplicación, porque el caciquismo es una forma tan natural de vida pública en España, tan en armonía con el carácter nacional, que su extirpación podría venir a ser mayor pérdida que ganancia. El Gobierno local, por medio del hombre más enérgico y capaz, será probablemente siempre la base de la vida política española, y, por tanto, los hombres de Estado españoles tendrán que avenirse tarde o temprano a concentrar sus fuerzas en la manera de educar al cacique y hacerlo digno de su responsabilidad y de su poder” (“Ingleses, Franceses, Españoles”, Ed. Sudamericiana. Buenos Aires, de Salvador de Madariaga, 1886-1978, escriptor i assagista foraster republicà exiliat).

“No és pas casualitat que l’Estat espanyol sia el de menor domini de l’anglès de tota la Unió Europea. De la mateixa manera que les oligarquies islàmiques utilitzen la religió per a manipular i separar llurs pobles de la resta del món, l’oligarquia espanyola utilitza el nacionalisme espanyol sobretot en versió populista (la “Selessión” única i indivisible, les sevillanes atronadores i militaresques, el R. Madrid, les curses de braus, etc.) i la ignorància lingüística i intercultural com a mitjans per a mantenir la plebs ignorant, catalanòfoba, com a carn de canó per a totes llurs maniobres polítiques, endèmica corrupció i caciquisme i interessos megaeconòmics” “Al l’Estat espanyol el nivell d’anglès és tan baix perquè els governs mierdalenyos no volen que la ciutadania tregui el nas a l’exterior, altrament se’ls debilita la paradedapatriotera-oligàrquica que tenen, i que és el centre de llurs interessos. Per això, qui mal va mal acaba, perquè per protegir interessos il·legítics cal fer les

coses mal fetes i això duu a la decadència” (Autocitació).

“Poble espanyol, que ets de plànyer! En els mateixos béns que la natura t’ha prodigat, trobes la causa de la teva eterna misèria; la bellesa del teu país i les seves riqueses naturals són justament les causes de la teva indolència i de la teva incúria, igual que les mines de Mèxic i del Perú han nodrit el teu orgull i els teus prejudicis. Heus ací una opinió que, a primer cop d’ull, semblarà paradoxal; és el lector qui l’ha de meditar i l’ha d’apreciar. Qui dubta que Espanya ha de menester una regeneració que no ha d’ésser sinó el resultat d’una invasió estrangera, la única que pot reanimar en el cor dels espanyols aquell fogar de patriotisme i d’emulació que perillava d’extingir-se totalment? Si Espanya ha de reprendre el seu gloriós lloc en la gran família europea, ens fa molta feredat per ella que no sia a costa del més terrible daltabaix. Sols el llamp pot despertar aquests esperits de bronze” (“Història de ma vida”, de Giacomo Casanova [Jacques Casanova de Seingalt], 1725-1798, aventurer i gran bandarra venecià, parlant especialment de la decadència que veu a la ciutat de València, 1769).

“En el seu amor immens, en el seu fervor entusiasta i en la seva religiosa devoció per la pàtria immutable, no hi havia subtilitats, ni matisos, ni hi cabia cap transacció ni cap pacte. Per a ell la moderació era traïció. Es mirava el liberalisme com una mena d’horrenda heretgia, més digna encara del foc que les de Luter i Calví. Juntava la religió a la política, tot fent de totes les creences una fe sola o un sol pecat, i havia amalgamat dogmes i opinions, i n’havia fet un Evangeli, en el qual Elío (general colpista absolutista) no era menys que un apòstol. Comprenia que el sol s’ennegris; però no que els seus principis poguessin variar. Segons ell, la societat estava arreglada perfectament tal com aleshores la coneixíem, i constituïda en virtut de lleis tan immutables com les del món físic” (Benito Pérez Galdós, 1843-1920, narrador i dramaturg realista foraster descriu l’absolutista espanyol Miguel de Barahona, a “La segunda casaca”, 1876).

“¡Pobre España, tan santa y tan humilde y tan buena!” (El retor integrista Inocencio, a “Doña Perfecta”, 1876, de Benito Pérez Galdós, 1843-1920, narrador i dramaturg realista foraster).

Decadència Catalana

“Correlativa a aquesta bona tradició (de llibertat), hi ha la dolenta, que s’inicia molt d’hora. L’esperit de llibertat, quan no és controlat per una consciència moral exigent, degenera en

rebel·lió i discòrdia, les dues tares que presenten invariablement les males èpoques de Catalunya” (Cardó, *Les dues tradicions*, Barcelona 1977, p. 87).

“Quan a Madrid ens diuen “paletos” em tem que tenen una bona dosi de raó. La majoria de catalans poden saber MÉS coses que la majoria d’espanyols, però possiblement no de coses MÉS NECESSÀRIES PER A SOBREVIVIR. És savi qui sap diferenciar les coses necessàries de les prescindibles i sap les necessàries. L’altre és només un fantasma, un resaberut repel·lent” (Autocitació).

“Enfora, oh joves, d’aqueix centre exòtic a on la lluita bàrbara, jugant la vida i mort d’homes i bèsties, se’n fa festa sacrílega. Amb tuf de sang, carnatge i vil cridòria la multitud embriaga-s’hi tumultuosa, contagiand-se amb febres de decadència pútrida ... Enfora, enfora del variat prosceni la mímica faràndula que sols ja furga pels femers, cercant-hi la rialla estúpida. Llavis i orelles que va ungir l’aroma de les cançons indígenes, no us profaneu amb cançoneig imbècil, rebuig de lletra i música! ”

(“Als Joves”, del llibre de poemes “Horacianes”, de Miquel Costa i Llobera, poeta nacional català, Pol·lença 1854-Palma 1922).

“Catalunya és un desastre molt gran. No ens adonem de la nostra petitesa espiritual. No veig motius per ser optimista” (Jordi Coca, “Avui”, 30.08.06).

“Quan la societat autòctona està podrida de superficialitat i materialisme, hi ha crisi demogràfica i la immigració és imprescindible, per més que això vulgui dir anorreament cultural: és el camí triat pel mateix poble autòcton. Si u tira devers la deixadesa i el caprici il·lògic, Déu l’abandonarà. I amb el poble decaurà també la llengua. És un problema espiritual” (Autocitació).

“Com més tardi Catalunya a ser Estat, a viure com a Estat, a recobrar les atribucions, les potestats, i la independència pròpies dels Estats, més dificultats trobarà per a viure coma tal, menys aptitud hi tindrà, menys preparada hi estarà, més qualitats de les necessàries per a viure independent haurà perdut” (Dr. Martí i Julià, Barcelona 1861-1917, psiquiatre i socialista, presidí la Unió Catalanista).

“...l’admiració és causa determinant d’imitació, i la imitació és un dels agents més actius i generals de la transformació de les societats.... Tant és així, que la gran decadència de l’esperit nacional del poble català pot en bona part explicar-se per la imitació de la cultura castel-

lana a què va lliurar-se en progressió ascendent durant tres segles” (Enric Prat de la Riba, 1870.1917, president de la Mancomunitat de Catalunya, en les lletres a en Joan Manyé i Flequer).

«*De lo fragoso de los montes y de la aspereza destas peñas salían aquellos almogávares catalanes que causaban terror a las naciones (...) No faltan en Cataluña y en las grietas de sus montes esta misma calidad de hombres (...) hechos a comer yervas, pan y aguas (...) Estos de ahora no usan el dardo sino pedreñals, escarrebinas, arcabuzes y mosquetes*” (G. Sala, *clergue català, per encoratjar a les lleves de la Generalitat contra la invasió espanyola, a la tardor del 1640, durant la Guerra dels Segadors*).

“Ferran Soldevila ens demostra clarament que els catalans també tenim esperit bel·licós (Veg. “*Els catalans i l’esperit bel·licós*”, Ed. 62). Sabem combatre quan arriba l’hora, encara que –remarca l’historiador– no hem sabut sempre trobar les causes netes i clares per les quals val la pena de lluitar. Amb tot, en l’anàlisi psicològica de Ferran Soldevila manca un tret essencial per a comprendre la mentalitat catalana davant el combat. D’acord que el català té esperit bel·licós –àdgué pot ésser un poc saguntí–, però és pobre d’esperit de victòria. Lluita en una guerra, però desconfia que pugui guanyar. Els motius d’aquesta sensació, cal cercar-los, per una banda, en el fet atàvic d’haver defensat tantes causes perdudes; per l’altra, és tan assenyat que no posa la suficient inconsciència en la manera de preveure la victòria. Li repugna que moltes victòries, més que a l’heroisme, puguin ésser atribuïdes al vi que fou subministrat a la tropa. Per això la forma de combatre del català té una manera ben peculiar de fer i mantenir la moral. Íntimament, demana més heroisme que cap, dubta de la victòria i segueix lluitant com si res. Tot plegat justifica la música de l’Himne de Catalunya que crida a la lluita, però sembla recelar, en molts compassos, del triomf” (*Combats-Segones intencions*, 1967, Ed. d’Aportació Catalana, de Carles Muñoz Espinalt, 1920-1993, patriota català fundador de la Psicoestètica).

“–En alguns articles has parlat de l’holograma de país, d’un diorama de símbols, disfresses i cartó-pedra, substitutori del país que vivim i patim...

–Som en la pura farsa. No hi ha cap partit que no estigui fent teatre per acontentar aquells que han de continuar donant-los el vots. A la llengua catalana se li dóna importància simbòlica (cada cop menys, fixem-nos-hi), però els polítics (de tots els partits, sense excloure’n cap) hi renuncien sempre que els convé. És una antiga bandera que de tant en tant han d’amagar, perquè una part creixent de la població odia, i quan s’hi juguen els vots no val a badar” (Quim Monzó, a “L’Avenç” n° 325, juny 2007).

“Maragall ho va veure clar: “Porque he aquí cómo mata la parodia: se fija en el gesto descompuesto del hombre apasionado, lo vacía de pasión, pone en vez un sentimiento pequeño y he aquí el héroe convertido en mamarracho. Y el pueblo ríe, ¡infeliz!, y le están matando el alma. “*La venganza catalana*”: “*La venjança de la Tana*”. ¡Ja, ja, ja! ¡Qué exacto, qué bien encontrado, qué divertido! Y el sentimiento catalán de lo heroico se va al diablo” (...) Ara que parlem amb tot l’espiguet de desmitificació serà profitós de popularitzar-la, ja que, sovint, més que el noble afany de desfer mites, tenim la tendència iconoclàstica de viure sense símbols. Hem de saber comprendre on acaba la desmitificació i on comença la reben-tada” (*Rebentades-Segones intencions*, 1967, Ed. d’Aportació Catalana, de Carles Muñoz Espinalt, 1920-1993, patriota català fundador de la Psicoestètica).

“Només per raons pràctiques, fiscals, no pas històriques, ja ens és necessari ser independents. Totes les altres solucions només són tapadores per amagar la por davant l’única solució” (1963, Lluís Gavallda, cantant).

“De Tournier és una observació certíssima: els quadrúpedes domèstics caminen en diagonal (alternant potes dreta i esquerra), i els salvatges amb len (avançant les dues dretes o esquerres juntes). Diu que és la manera de distingir un llop d’un pastor alemany; sempre que, cas de ser un llop, et doni l’ocasió de fugir. Espanya, si em permeteu la metàfora: tots de dretes o tots d’esquerres, alternativament. Els Països Catalans caminen en diagonal. De vegades cap al no-res. Però, això sí: en diagonal” (Isabel-Clara Simó).

“Tenim una malaltia col·lectiva. Podríem dir-ne decadència nacional, que fa segles (d’ençà “lo Primer Mal Any”, 1333) que, amb daltibaixos molt variats, va arrossegant-se i que tingué greus punts d’inflexió el 1522 ó 1640, el 1707-1714 i el 1939. Les malalties s’han de diagnosticar, s’han de medicar i el pacient ha de prendre les medecines escaients. Però el nostre nacionalisme ni diagnostica (autocrítica) ni aclareix quines medecines ha de prendre (alternatives per al canvi de rumb) ni tampoc es pren les medecines que li suggereixen o recepten. Per tant, som enfangats fins al coll en la marjal de sempre” “El catalanam, que venim de poble de comerciants, tendim a l’avarícia. No és sols un tòpic que ens encolomen, té certa base. Itambé entenc que això és un greu entrebanc per a la nostra llibertat nacional, car ens fa massa mesquins, prioritzem molt l’egoisme i l’interès immediats i així hipotequem el nostre futur col·lectiu, per això som esclaus i no podem ser lliures” (Autocitació). “El tarannà actual de l’independentisme català és molt eutanàsic (bandera blanca), rutinari (per individualisme egoista), plebeu (sense

autorespecte), provincià (dedueix les coses del propi llombrígol no pas de la Història ni de la realitat), sense perspectiva de realpolitik i psicològicament conservador (que políticament sia progressista no hi serveix més que per refermar la decadència). Els països a l’alça són psíquicament progressistes i políticament més conservadors. Però explicar això als catalanets és com tocar el violó a les cols en sessió completa. Ací els catalanets volen repartir pans i peixos sense tenir-los ni tampoc creure en els miracles. En fi, demagògia d’independentistes de tertúlia de cafè” “Tot allò bàsic està per fer i la nostra gent sol fer les coses al revés, com diu en Xavier Roig, els principatins esteu “en vies de subdesenvolupament” (en general, tant al nord com al sud no hi ha ni idea d’infinat de coses necessàries, tenim una caracteriologia malalta, mediocre, economicista purament però en pla mesquí, provinciana, de xalar i prou, per ex.: parlar massa i fer poc, lemes amenaçants i cagar-se als calçons a l’hora de la veritat, grandiloquència inconcreta i essencialista repetida mil vegades i no saber pensar els passos per arribar-hi i ni tan sols plantejar-se’ls, etc.). Mentre no solucionem això no hi ha res a fer. Poden escolar-se els anys i ens extingirem abans d’atènyer no ja la independència sinó la simple supervivència nacional. Les coses corren cada vegada més de pressa, així que, o ens espavilem i podem ja anar apagant els llums. Cert que, a manca de més eines, la nostra gent que fa coses, s’agafa a un clau ardent. Sols que sovint és això: una perspectiva desesperada, poc ordenada per manca de mitjans i de prou estudi i planificació” “El problema de fons és la caracteriologia i la decadència caracteriològica ens ve del secularisme militant, que esborra els valors patriòtics de sacrifici, constància, estudi a fons, compromís, etc... Mentre Holanda s’estigué 80 anys en guerra contra Castella fins alliberar-se’n, o Escòcia guiada pels covenantaires escocesos derrotà al rei Carles d’Anglaterra tot just quan el Principat es revoltava contra l’absolutisme de Felipe IV-Olivars a la guerra dels Segadors...en fi, com tots les nacions que han sabut independentitzar-se amb bones eines (les espirituals, que generen canvis caracteriològics i competència general política, empresarial, en marketing, etc.), al Principat, des de fa segles especialitzats en el somiatruitisme i a vendre conills abans de caçar-los (“Som millors que els castellans”, etc.), el procés ha estat de subdesenvolupament espiritual i per tant caracteriològic” “El problema català és de mal enfocament vital i caracteriològic. Hem degenerat cap a la superficialitat, el caprici, l’hedonisme, bàsicament és això. Per tant, no hi ha res que carburí bé. La secularització profunda de l’independentisme i de la societat catalana té aquestes conseqüències nefastes (baixa demografia, marginalisme ideològic, decadència familiar, descohesió, etc.). Mentre això

no se solucioni una mica anirem de mal a borràs, per més que tanta gent jugui a la politiqueria de baixa qualitat (mal endèmic). Potser el caos d’infraestructures sia finalment una bona notícia, perquè implica un sector de la població no tan panxacontenta ni acostumada a l’autoengany: els castellanoparlants. Pel que tinc tractat amb indígenes principatins, i encara que són prou distints en alguns aspectes als del PV, el desastre és igualment profund. No tenen sentit autocrític: s’hi perden. No tenen referències ni les busquen, defugen un debat responsable, no volen saber-ne res més enllà de positures estètiques, rutinàries, totèmiques, *snoobs*, sempre superficials, inconsistents, sense nervi ni projecció de futur. És una tortura. Hem esdevingut un poble enso-pit, sense imaginació, sense energia i sense lògica. I allò pitjor: sense voluntat d’esmena. Això és signar la nostra eutanàsia i és molt perillós. És una bomba de relloteria que tenim al tarannà col·lectiu i que hem de saber desactivar. Ens calen, doncs, artificiers psicològics ben entrenats. Es tracta d’una guerra psicològica i espiritual, complexa, profunda, que hem de saber copsar amb la màxima atenció.

No sols per patriotisme: també per dignitat humana i per supervivència psicològica elemental, per la nostra més íntima llibertat” “Hem de deixar-nos de divisions i prioritzar l’eina que ens pot fer sobreviure al genocidi cultural i mental a què ens sotmet Espanya i eixa eina es diu Estat Català o República Catalana independent” “El cofoisme cals principatins és cosa antiga i típica, quan les negociacions del 1705 amb els anglesos, els catalans encapçalats per Antoni de Peguera i Domènec Perera ja criticaven els castellans per ineptes i es consideraven ells mateixos molt superiors. L’espanyolum serà potser imbecil, però el catalanam pateix d’altres imbecilitats, potser més greus i a més és massa individualista, mentre que l’espanyolam és tribal i està unit, i llurs dirigents no es mamen pas el dit, sinó que penquen de valent per mantenir el botí de guerra, el mamellot colonial” (Autocitació).

“Per què el català parlat és tan dolent? Per què el català literari pràcticament no es parla i allò que domina és un catanyol? No és pas un problema filològic (i per tant les preteses solucions merament filològiques queden condemnades al fracàs), sinó de manca de caràcter i de colonització espanyola, de la pressió constant d’un sector de castellanoparlants agressius que es mostra agressiu contra l’ús del català i que menysprea qualsevol cosa (i paraula) que no entén o diu no entendre. La reacció dels catalanoparlants, desassistits tradicionalment per les lleis i pels polítics, és recular cap a un català cada volta més embastardit” (Autocitació).

(continuarà)

Eberhard Grosske: 'El Mundo, trampós ad nauseam'

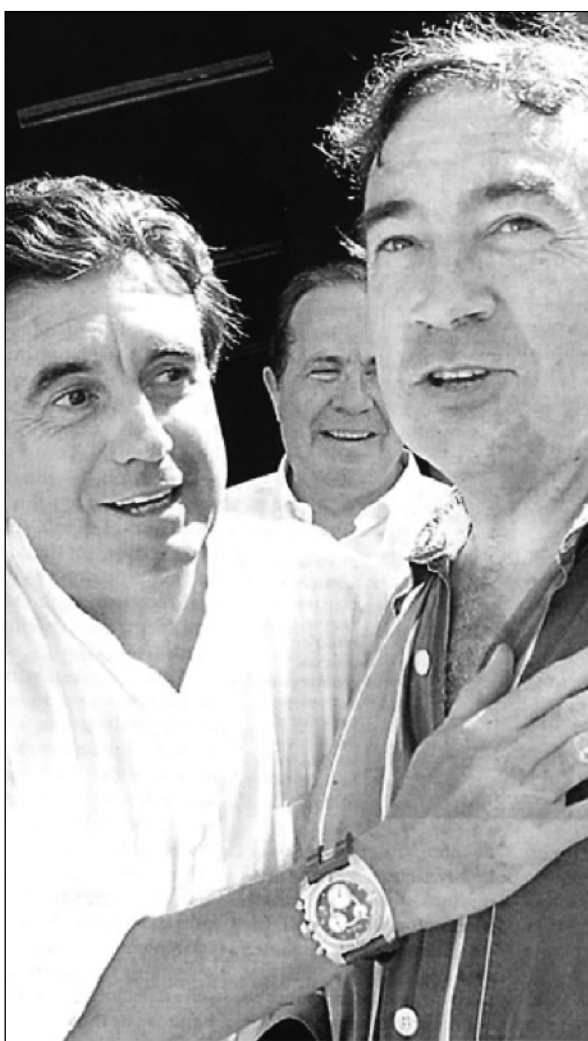
Pàgines 22 i 23 de El Mundo d'avui. En lletra de missal El Mundo in-"compleix" les nombroses sentències en contra que l'obliguen a publicar les meves rectificacions sobre les mentides que va publicar sobre la meva casa.

Ha retrassat al màxim la publicació: ha recorregut al TSJB, ha perdut els recursos, ha retrassat durant mesos el compliment de les sentències i quan ja arriscava un altre condemna per desacatament, ha intentat complir l'expedient amb aquestes dues pàgines que desmenteixen les 60 o 70 (primeres planes incloses) que va publicar a la seva ignominiosa campanya

Però la llei és clara: les rectificacions s'han de publicar "amb la mateixa rellevància" que la informació rectificada... no els queda res. Així que tornaré a anar als tribunals, als lentíssims tribunals de justícia, i tornaré a guanyar. Eduardo Inda ja és per Madrid dirigint premsa esportiva; tal volta, quan obtengui una nova reparació de la justícia, l'actual director serà capità general. Tant se val: les mentides s'han de pagar.

Fa dos dies que na Pilar Costa s'ha embutxacat 18 o 24 mil euros per les difamacions de El Mundo... sis anys després de ser publicades. Pel que fa a l'exercici de la política, na Pilar Costa no ha obtingut reparació però està bé que hi hagi anat fins al final. Només sigui per haver contribuït al fet que El Mundo sigui el diari més condemnat per difamació de tot l'Estat espanyol

Reproduït de www.http://grosske.baleaerweb.net/

Ecologistes?

Dedicat a alguns "ecologistes progres" als quals falla quelcom.

Determinades ajudes o subvencions no et deixen dir o fer certes coses quan et tenen agafat pels ronyons.

Certs poders fàctics com Fecsa Endesa o d'altres, sempre a punt controlant la situació per parlar del desenvolupament o del creixement sostenible, sembla que no els agrada l'energia barata i no contaminant. Els que viuen del turisme o alguns "ecologistes" diuen que fan mal d'ulls els generadors eòlics i que espatllen el paisatge.

El que vertaderament em fa mal

d'ulls, senyors, és que les muntanyes que abans eren verges i plenes d'arbres, ara estan plenes d'urbanitzacions que contaminen perquè no tenen ni clavegueram empalmat correctament. Em fan mal d'ulls les tèrmiques i les nuclears: ens estem empassant cada dia tots els residus que generen, sens cap dubte cancerígens. Em fan mal d'ulls els abocaments incontrolats i les múltiples agressions a la natura per culpa de la hipocresia humana, com sempre, al servei del gran capital o poders fàctics. Em fa mal d'ulls la descoordinació i el no implicar-se, o el no donar la cara quan cal davant certs mals exemples d'alguns ciu-

tadans.

Poseu seny! Si voleu, és només un problema de lògica i consciència, si és que en teniu; o vergonya, ja que sembla que cada dia en neixen més que no en tenen.

Els arbres no us deixen veure el bosc i crec que aquest "desenvolupament sostenible" no s'aguanta per enlloc, més aviat segueix el mateix camí que la multinacional americana Monsanto.

Atentament.

Joaquim Pugnau Vidal.

Soci de Greenpeace.

Bernat Joan: Air Berlin, com Amigos Alemanes en España?

Llegesc amb estupefacció els comentaris de Joachim Hunold, director general d'Air Berlin, a la revista que aquesta companyia fa avinent als passatgers, davant la carta enviada des del govern de les illes Balears a les diferents companyies aèries que hi operen perquè incorporin el català amb normalitat a les seues activitats. Hunold hi afirma que "la partició d'Espanya en nacionalismes regionals és de fet un retorn als microestats medievals" i s'oposa a l'ús del català a la seua companyia, partint de la consideració que "amb l'espanyol ja n'hi ha prou". Álvaro Middelmann, director general de la companyia a Espanya i Portugal ho rebla dient

que "Air Berlin és una companyia europea, que quedi ben clar, i hem de garantir"... (aleshores hom pensa que dirà "l'anglès, llengua més estesa a Europa", o quelcom de semblant) "...la llengua comuna de tots els espanyols" (!). A l'illa de Mallorca, fa uns quants anys, hi hagué un intent de crear un partit polític

que s'havia de dir "Amigos Alemanes en España", que bàsicament s'havia d'ocupar que els alemanys poguessin funcionar en castellà a les illes Balears. El devia muntar gent de la colla del director general d'Air Berlin. Els alemanys que coneixen bé Mallorca, emperò, els varen fer desistir. I l'invent no va anar enlloc. Com no va enlloc, a l'Europa de principis del segle XXI, la postura tancada i surrealista d'Air Berlin. Europa es construeix entre tots (i dins tots, hi entrem els catalans, naturalment). Air Berlin opera, ara mateix, a mitja dotzena d'aeroports situats a llocs on el català hi és llengua oficial. No li diu res, aquesta dada, a Herr Hunold?

El blog de Gabriel Bibiloni també s'ocupa dels nazis d'Air Berlín

El director general d'Air Berlin ha insultat la nostra llengua nacional, ha insultat el nostre país, ha insultat les nostres institucions, ens ha insultat a tots. Si tinguéssim un Estat, podem tenir la seguretat que el fet hauria tingut unes conseqüències immediates: protesta oficial del Govern, ambaixador cridat a consulta, crisi diplomàtica... Bé, si tinguéssim un Estat, el fet no s'hauria produït. I si l'Estat espanyol fos el nostre Estat, hauria pres les mateixes accions esmentades, en defensa d'una de les seves llengües, exactament igual que si l'idioma vexat fos el castellà. Però no en tenim, d'Estat, i només tenim la possibilitat de la mobilització

col·lectiva, que no sé quin resultat donarà, però és l'únic que tenim. Jo he entrat al web de la companyia i els he enviat aquest missatge, suggerit per un col·lega:

If you want to do business in places where Catalan is an official language and where people usually speak this thousand years old

language, you must respect, use and talk this language. As long as you don't modify your attitude, I shall not fly with Air Berlin. Neither my friends nor family.

Reproduït de <http://bibiloni.cat/blog/?p=412#comments>

Hunold tractà els mallorquins de 'porcs-prussians-catalans'

Més enllà, fins a l'insult

Cada llengua porta en els seus mots la història del país. Per això, les traduccions automàtiques, fins i tot les literals, són males d'entendre per a qui no domina la llengua original ni la història que la configura. Potser aquesta és la raó que en tota la moguda sobre la **prepotència** demostrada pel director general d'Air Berlin no s'hagi fet massa cas de la vinyeta que omplia tota la darrera pàgina de la revista on el senyor Hunold vessava el menyspreu cap als numèricament (deixem-ho així, en una qüestió quantitativa) inferiors.

Sense la col·laboració d'un amic que domina la llengua de Goethe i el dialecte bavarès d'aquesta, jo estaria com tots vltros: conhortat amb una traducció que demostrava el menyspreu cap a les llengües

minoritàries però que no anava més enllà d'aquest sentiment compartit per milers de conciutadans nostres, malenconiosos de l'imperi. Però anava més enllà, fins a l'insult. No és senzilla de traduir l'expressió que s'amaga al darrer de "saupreissischen katalanen", que literalment seria "**porcs-prussians catalans**", perquè al despectiu porc hi afegeix el més despectiu encara "prussià" a causa del menyspreu històric dels bavaresos als seus veïns del nord.

Però l'aproximació ja ens basta

per saber de qui parlem, què pensa i amb quina superioritat ens tracta. Res de nou. El mes passat va fer 8 anys que el mateix personatge, en la mateixa publicació, titllà els membres del nostre Govern d'"**orgullosos i vanitosos**" i va haver de ser l'ambaixador alemany a Espanya qui el posàs en el seu lloc.

Nota de L'Estel. L'Editor de l'Estel que va habitar uns mesos a Baviera i que coneix l'alemany i el bavarès i a molta gent de per allà, i que és aficionat als insults vos en pot traduir: La dona diu a l'home: leck mi am asch (llepa'mes cul) i l'home respon: dreck sau (truja bruta)

Reproduït de www.diaride-balears.cat

Opinió | Ferran Aguiló

Llengua

Els funcionaris forasters destinats a Balears hauran d'aprendre el català en dos anys

Els funcionaris que vagin a les Balears a treballar hauran d'aprendre el català en dos anys. En l'actualitat no s'exigeix el coneixement del català per entrar a treballar a l'administració pública. EFE

Palma. La consellera balear d'Interior, Maria Àngels Leciñena, ha anunciat un nou decret que regularà l'ús del català a l'administració autonòmica, que exigirà als funcionaris que vagin a les Balears des

d'altres comunitats o que canviïn de lloc de feina dins de les Illes que aprengui la llengua en dos anys. En l'actualitat no s'exigeix el coneixement del català. Leciñena ha explicat aque-

st decret en resposta a una pregunta d'Unió Mallorquina i ha puntualitzat que la nova normativa assumirà les modificacions requerides pel Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears. La consellera ha destacat que "per primer cop" un decret relacionat amb la llengua compta amb el beneplàcit de la majoria dels sindicats: CCOO, UGT i STEI.

Reproduït de www.avui.cat

El Lobby explica els motius ocults de la campanya dels colonitzadors forasters de DM contra Ib3

Els fatxes forasters d'El (In)Mundo i del PP estan histèrics amb IB3 perquè han perdut els contractes milionaris que **Umbert** va signar amb la productora madrilenya d'El (In)Mundo que es dedicava a fer programes amb càmeres ocultes per mirar de desprestigiar les entitats de la societat civil crítiques amb el govern **Matas**.

D'aquest histerisme ara s'han con-

tagiat els igualment colonitzadors forasters de DM perquè volen fer-se

amb gran part dels nous contractes. L'altre dia l'agressivitat i la ràbia dels forasters de DM va arribar fins i tot a l'entrevista que **Francesc Antich** i diversos representants de diaris van tenir a IB3. Convé que tot Mallorca ho sàpiga: mentre duri la campanya de DM contra IB3 vol dir que els responsables de la cadena (**Antoni Martorell**) no amollen el mac i resisteixen les pressions.

Genocidi

El Canadà demana perdó als indígenes. El rei d'Espanya i el seu govern, NO!

Encara és l'hora que la corona espanyola i el govern espanyol hagin demanat perdó pel genocidi, la persecució i l'extermini contra els indígenes d'Amèrica. I no tan sols això, encara és l'hora que el rei d'Espanya i el seu govern hagin demanat perdó a les nacions catalana, basca i gallega pels 300 anys de persecució criminal que encara estam patint per part del colonialisme espanyol.

Reproduït de www.vilaweb.cat

DIJOURS, 12/06/2008

El primer ministre canadenc, Stephen Harper, ha demanat perdó anit als indígenes del Quebec i del Canadà per la política d'assimilació que va practicar el govern entre el segle XIX i els anys setanta del XX. 'El govern de Canadà presenta les seves sinceres excuses i demana perdó als pobles autòctons', ha dit en una solemne cerimònia al parlament federal. Les principals organitzacions indígenes van preparar fa quinze dies una jornada de mobilitzacions per reclamar-li que els escoltés.

El govern canadenc ha demanat perdó perquè va separar els infants indígenes de les seves famílies per escolaritzar-los en orfenats on els van negar l'existència de la seva cultura i, en força casos, van patir maltractes i abusos sexuals. Alguns d'ells han acompanyat Harper en l'acte d'avui. L'Assemblea de les Primeres Nacions del Quebec i el Labrador (APNQL) es va queixar, el 29 de maig, que el govern federal feia ben poc per corregir la misèria en què viuen força indígenes confinats a les reserves. Va exposar que les pèssimes condicions en què viuen (un infant indígena de cada quatre viu per sota del llindar de la pobresa) taca la reputació internacional canadenca (mp3) i que el conjunt del país havia de considerar el problema com a propi.

Eroscatalà

[Enquestes](#) Chinaski (11/06/2008) Els orgasmes mentre es dorm, existeixen

La majoria dels votants a l'enquesta d'Eroscatalà on us demanàvem si teníeu orgasmes mentre dormiu, reconeixen haver-se llevat sovint amb el pijama ben moll. El 37% dels votants han triat aquesta opció, per sobre de dues respostes properes. Per una banda el 24% que

diuen que alguns somnis són millors que els orgasmes, i per altre el 23% que asseguren que han tingut experiències molt properes al orgasme mentre dormien. Molt per sota hi ha el 8% que diuen que rarament somien en sexe, i el 7% que opinen que és impossible que ningú tingui orgasmes dormint.

[Humor](#) Chinaski (10/06/2008)

Joguines sexuals

[Vídeo](#) Dolores Haze (10/06/2008)

Gaspar

Quina sort que té en Gaspar
Que ha sortit a navegar
A Menorca ha arribat
I a un hotel ja s'ha allotjat

Quin tros d'home, ja ho veieu
No cal ni sentir-li la veu
Per entendre i constatar
Que és un gran mascle en Gaspar.

[Sexe a Internet](#) Dolores Haze (09/06/2008)

Revisions policials en tota regla

Com que a molts els posa contents això dels uniformes, us presentem una web de submissió peculiar. Es tracta d'un reconeixement entre fèmines, una policia i l'altra detinguda, on la revisió passa els límits de la rutina per convertir-se en eròtica. A la redacció han corregut rius de tinta. O eren de semen?.

[Ocellota de la setmana](#) Henry Lee Lucas (09/06/2008)

Trixie

Baixant de la font del gat
Amb la Trixie ens hem trobat
Quina gran alegria
Tant de bo la veiéssim cada dia
Ho celebrariem amb una erecció
No ens digueu que no tenim raó)

[Sexe a Internet](#) Clare Quilty (08/06/2008)

Belleses divertint-se en el mar

Doncs ja que nosaltres si que hem encetat la temporada de platja, ara us presentem a dues noies que semblen passar-ho d'allò més bé a l'aigua. Jocs, afinitat, complicitat... a veure com acabarà la broma..

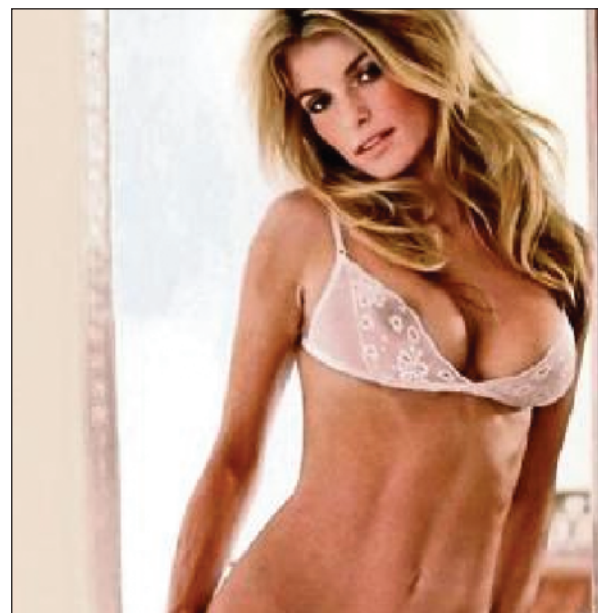
[Premsa](#) (15/06/2008)

Marisa Miller, la més desitjada segons Maxim

No sabíem ni qui era fins que fa uns dies ens varem assabentar que la revista Maxim l'ha triat com la dona més sexy del planeta. Es tracta de Marisa Miller una top model californiana coneguda arran de les seves aparicions a Sports Illustrated. Buscant-ne fotos a través de la xarxa ens hem adonat que no està gens malament, tot i que això de les rosses explosives a l'estil ianqui, fa temps que pen-

sàvem haver-ho superat.

[Cites](#) Chinaski (14/06/2008)

Lenne, l'erotisme i la pornografia

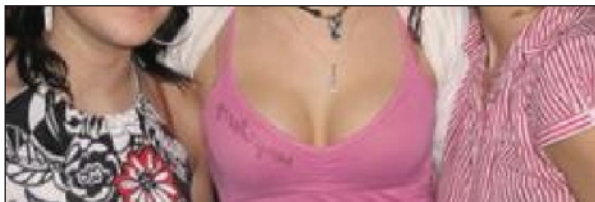
“L'erotisme és allò que té lloc dins del cap, és una funció cerebral. La pornografia és l'activitat que exerceixen els cossos, una funció corporal. L'erotisme és imaginatiu, la pornografia, demostrativa.”

Gérard Lenne, autor del llibre Le sexe à l'écran

[Sexe a Internet](#) Gwen Stacy (13/06/2008)

Osona Tanga, la nostra web germana ens posa a cent

Si aquest cap de setmana no sabeu què fer, on anar o a qui visitar, us recomanem la pàgina web

germana d'Eroscatalà, l'Osona Tanga. Diversió i festa a parts iguals, amb el punt just de picant que no us penedireu de veure. Si voleu anar-hi per la via directa, cliqueu la Maria de Vic ens posarà a to.

[Música](#) ErosCatalà (05/06/2008)

“És inútil continuar” de Sau

Hores que passen com sempre
esperant-te una vegada més
de la nit d'ahir em turmenta
el teu cos blanc, jove i calent
sempre suplicant
sempre demanant
sempre maltractant-me
és inútil continuar.

Dies que passen com sempre
allunyant-te de mi un cop més
on estaves ahir al vespre
quan tenir-te era tan urgent
sempre suplicant
sempre demanant
sempre maltractant-me.
Cansat d'esperar-te,
tu vols destrossar-me
és inútil continuar
no sóc més que un joc per a tu
et segueixo allà on vas
sóc com un gos perdut.

A les nits que estic calent
et necessito i no hi ets
un dia d'aquests et deixaré.
Mesos que passen com sempre
dies de vital necessitat
si et pogués tenir calenta
ofegant-te entre les meves mans.
És inútil continuar, de Sau

[Publicitat](#) (05/06/2008)

Coca-cola una mica picant

A més d'anuncis nadalencs, la Coca-cola també s'ha posat “picant” algunes vegades. Aquest és el

cas del moment en què Mel Ramos va fer-se càrrec de l'art de la companyia i va erotitzar mínimament els anuncis de la marca. I és que als calentots també ens tira la Coke.

[Actualitat](#) Gwen Stacy (04/06/2008)

Esverament femení amb Gerard Piqué

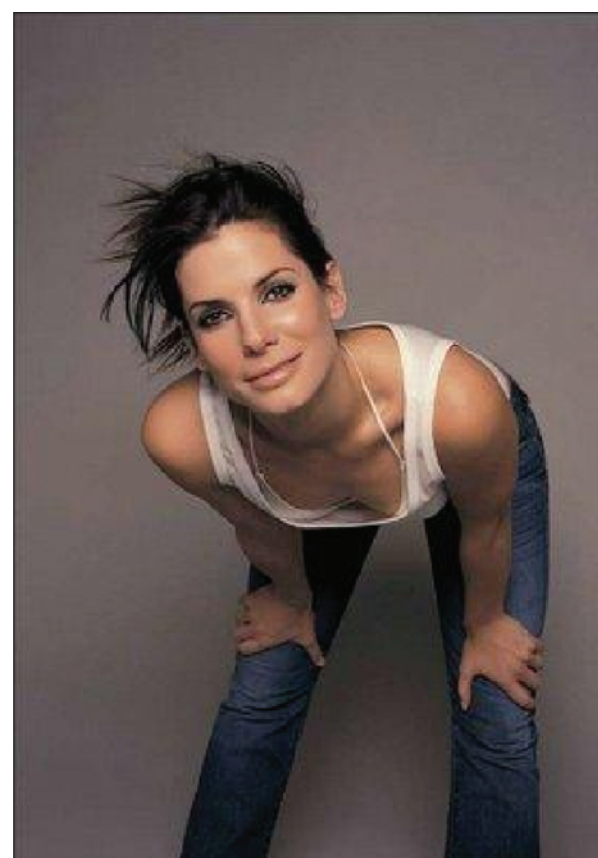

El nou i flamant fitxatge del Barça per la propera temporada, Gerard Piqué, està aixecant passions entre les usuàries d'Eroscatalà. Correu demanant que publiquem alguna fotografia del jugador català amb poca roba són cada vegada més freqüents. Per pal·liar com a mínim el desig de veure al defensa barceloní, en posem una vestit de carrer. A veure si sobre el camp té la mateixa empremta.

[Anecdotari](#) Renzo Montagnani II (04/06/2008)

Sandra Bullock, i els adhesius pectorals

L'actriu nord-americana Sandra Bullock va protagonitzar als inicis de la seva trajectòria alguna anècdota molt moralitzant. En les escenes on havia d'aparèixer amb poca roba i els directors li prometien que no trauria imatges dels seus pits a la pel·lícula, però desconfiant de les paraules alienes l'actriu s'assegurava el tema. Així per evitar mals posteriors s'enganxava un parell de tires adhesives sobre els mugrons, per si les mosques. Amb les ganes que aleshores teníem de veure-li les mamelles...

Acudits

Un madrileny és de vacances a Formentera i un dia, passejant per Sant Francesc, veu l'església i decideix entrar-hi per visitar-la i ja de passada aprofitar per confessar-se.

S'agenolla davant es confessorari, es persigna i mossényer Jaume li diu:

- Endavant, fill meu, què tens per dir a Nostro Senyor?

Quan el madrileny sent que el capellà li parla en català, tot indignat li respon:

- ¡Oiga padre! ¡¡¡ que soy castellano !!!

I mossényer Jaume:

- Bé filllet, no és com per estar-ne orgullós, però tampoc no feia falta que et venguessis a confessar!

Això eren un espanyol, un francès i un català:

ESP diu: Ejpaña tiene la bandera más bonita.

FRA: francesos tenim els jardins més bonics (no se com es en francès)

CAT: els catalans ens caguem als jardins francesos i ens torquem el cul amb la bandera espanyola.

Poesia

Història de sa plaça d'Algaida

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Es temps de sa dictadura,
Que en Primo va dur aquí,
Batle va ser n'Agustí
Lluint la seva figura.
En festa de molta bulla,
En es balcó va sortir,
Quant qualche cosa va dir,
La mort va ser repentina.

Moltes de finques compraren,
Cases i possessions,
En aquell temps es milions,
En les mans ells maneaven.
De fet ells dos engronsaven,
Els de tots els algaidins,
Controlaren els camins
A ningú mai no enganyaren.

Llavor Can Ramon Maneta,
Un comerç varen tenir,
Amb forn per pa courer-hi,
Rubíol, i també coqueta.
Una botiga ben plena,
De tot i molt hi havia,
Fins i tot carnisseria
No hi mancava cap coseta.

Tot es poble algaidí,
Allà anava a comprar,
De tot podien trobar,
Per tot i molt haver-hi.
De fet en un sol camí,
Ja podien carregar,
Es doblers deixava allà,
L'amo en podia tenir.

Guarda d'ovelles tenia,
I bous per afegitó,
Per escatimar el pastor,
De tot ell se cuidaria;
A dins es celler duria
S'animal a descansar,
Tranquil podia estar,
Tancat, cap en faltaria.

En doblers arraconar
Allà a dalt des replà,
Allà tenia es doblers.
Un sac d'aquests fariners,
Allà ben ple es veuria,
Perquè se canviaria,
Per atendre aquell procés.

Quan en Durí va existir,
Aquell sac va desaparèixer,
No sigui que sa flaquesa,
Mos arribi per aquí.
Aquell sac ell escondí
Ningú el va veurer-l'ho
Diuen que a qualche racó,
Encara pot estar hi.

Un tal Costitx el comprà
Que va estar a Son Mena,
Va deixar el treball de terra,
De mercader se posà;
Va ser molt bo per criar,
I va tenir tretze fills,
No pensava amb sos perills,
Que li poguessin causar.

L'any mil vuit-cents seixanta-u
Sa casa s'ampliaria,
D'un aiguavés se trauria
Tot això se veu ben cert.
Era un home molt expert
L'amo en Jaume se pot dir,
Matava xot i coní
I llebre per qualche extern.

Amb bodega va acabar,
Aquest negoci es pot dir,
Una neta sa va unir
Amb un jove asturià,
I quan se va jubilar,
El negoci deixaria,
Necessitat no tenia,
Així la casa acabà.

En Serapi Trinxacaixes, un ciutadà honrat

Un relat de Maurici

(29-06-2007)

Relat guanyador del 2on premi (modalitat de relat curt d'humor) del XIX Concurs Literari de Nou Barris (Barcelona), any 2007. La versió curta del relat va guanyar el repte 158, que consistia en escriure una història divertida, tal com sona.

Durant generacions i generacions, els Trinxacaixes s'havien dedicat a la delinqüència a baixa escala com a mitjà de subsistència. No els havia pas anat malament però tampoc havien aconseguit fites gaire remarcables en el terreny pel qual es movien. El fill petit de la família, en Serapi, acabava de fer els divuit anys i, per tant, seguint la tradició familiar de no fer treballar els seus membres fins que es poguessin espavilar solets a la presó (per si arribava el cas, poc freqüent, de que fossin enxampats), havia de deixar de ser un mantingut: li havia arribat l'hora de posar-se a pensar i de guanyar-se les garrofes. Però aquell noi havia sortit diferent a tota la seva parentela: ell volia ser un home honrat i treballador. A més a més, li feia pànic enfrontar-se a les seves possibles víctimes i no saber com resoldre les situacions de tensió que poguessin sorgir. Però malgrat això, la pressió familiar era massa punyent, gairebé asfixiant, i al noi no li va quedar cap més sortida que iniciar-se en l'art de l'atracament.

Finalment, tot i anar-lo posposant amb excuses cada cop més estúpides i inversemblants, va arribar el dia en què va haver de sortir a cercar la seva primera víctima. Després d'estar caminant una estona amb els ulls ben oberts mirant a dreta i esquerra constantment, va veure com un vell amb un puro barat enganxat als llavis entrava en un carreró solitari. El va seguir en silenci, gairebé caminant de puntetes, fins que va aconseguir atrapar-lo. Es va treure un cigarret del seu paquet de tabac i educadament li va demanar foc. Mentre el vell regirava les butxaques intentant trobar l'encenedor, en Serapi va treure la seva navalla i li va cridar que afluixés la cartera, llevat que preferís acabar empalat pel cul pel seu ganivet. L'home, enlloc d'es-

pantar-se, es va queixar que n'estava fart de la inseguretat d'aquella ciutat de merda, que no feia ni deu minuts que l'havien atracat i que ja no tenia res més ni per donar ni per vendre.

En Serapi es va quedar perplex; no s'esperava aquella reacció per part de la víctima. Però, acte seguit, va veure que aquell vell portava un relotge que, a primera vista, semblava prou bo. Amb una fúria pretesament intimidatòria causada en part per l'engany al que la víctima l'havia volgut fer caure, va exigir-li que li donés el peluco immediatament. L'home, amb un somriure sarcàstic, li va dir que allò de peluco ja no es portava i que tenia uns mètodes d'atracament ben carrinclons i passats de moda. Amb una supèrbia que va desarmar el pobre Serapi, el vell va arribar a dir que potser li convindria passar uns quants mesos a la garjola per tal d'aprendre unes quantes coses de la poc honorable ciència delictiva.

El rostre d'en Serapi va quedar desencanxat. Aquell paio se'n reia d'ell tot i el navallot de pam i mig amb què l'estava amenaçant. Disposat a no deixar-se batre per aquell fatxenda, en Serapi va acostar la navalla a tocar del coll del vell. La víctima, espantada per la proximitat d'aquell objecte tallant a pocs centímetres de la seva jugular, li va demanar perdó i que si us plau es calmes, que li donaria tot el que duia, però que abans li permetés pixar perquè era a punt de fer-s'ho a sobre a causa del cangüeli. En Serapi, per tal d'evitar una escena humiliant per al pobre vell, hi va accedir. Però aquell home no es va posar a pixar contra la paret, sinó que, quan va treure el membre per la bragueta, va començar a perseguir al pobre Serapi amb la seva pixarada, fent-lo fugir tot mullat, brut i, sobretot, fatiguet.

Desanimat per la seva poca traça, en Serapi va marxar d'aquell carreró disposat a enfrontar-se de totes totes a la seva família: ell no tenia fusta d'atracador i ja podien insistir que no se'n sortien amb la seva. Així doncs, la societat havia guanyat un ciutadà honrat.

Tenia molt d'interés,

(continuarà)

Salut

Diarrea

De Viquipèdia

La **diarrea** és un canvi en les evacuacions intestinals que causa caca més tova del normal. La femta és el que queda una vegada que el sistema digestiu absorbeix els nutrients i líquids del que es menja i beu. La femta surt del cos a través del cul. Si els líquids no s'absorbeixen, la femta serà tova i líquida. La femta també serà tova i líquida si el sistema digestiu produeix un excés de líquids. Les persones amb diarrea sovint evacuen amb freqüència. Poden arribar a evacuar prop d'un litre de femta líquida en un dia.

Síntomes

Les persones amb diarrea poden tenir els següents símptomes: Enrampades a l'abdomen (la zona entre el pit i els malucs). Inflamació a l'abdomen. Sensació de molèstia al voltant de l'anus. Necessitat urgent d'evacuar els intestins. Incapacitat de controlar els intestins (incontinència fecal). Calfreds. Febre. A més, les persones amb diarrea poden sentir-se malament de l'estómac o estar deshidratades.

Causes

Algunes causes de la diarrea són: Bacteris, virus o paràsits (organismes molt petits que viuen dintre d'un organisme més gran). Fàrmacs com els antibiòtics. Aliments. Malalties que afecten l'estómac, l'intestí prim o el colon, com la malaltia de Crohn i la síndrome de l'intestí irritable. De vegades no es pot determinar cap causa per a la diarrea.

Diagnòstic

Les proves per a determinar la causa de la diarrea inclouen: Examen físic. Proves de la femta o de la sang per a buscar bacteris, paràsits o altres senyals de malaltia o infecció. Proves en dejú

per a veure si la diarrea desapareix en deixar de menjar un aliment en particular. Una sigmoidoscòpia (un examen de l'interior del recte i part del colon). Una colonoscòpia (un examen de l'interior de tot el colon).

Tractament

En molts casos de diarrea, l'únic tractament necessari és el reemplaçament dels líquids i sals perduts. Cal consumir brou, sopa, suc de fruita, fruites suaus o verdures. Els nens han de beure un líquid especial que té tots els nutrients que necessiten. Aquestes solucions es venen sense recepta en supermercats o farmàcies. En alguns casos pot ser útil prendre fàrmacs per a detenir la diarrea.

Referències

NIDDK Informació de domini públic. Obtingut de «<http://ca.wikipedia.org/wiki/Diarrea>»
Categoria: Malalties de l'aparell digestiu

Diarrea del viatger

Sol ser una malaltia benigna, autolimitada, que sovint s'esdevé al cap d'una setmana de viatge.

Quan una persona va d'un país a un altre, especialment si hi ha diferències climàtiques, socials i sanitàries, és molt probable que presenti diarrea. En el 80% dels casos és produïda per bacteris. També poden ser víriques. Factors que contribueixen a patir la diarrea del viatger són: els menjars inhabituals, canvis en els hàbits de vida, virus (adenovirus i rotavirus) i canvis en la flora intestinal. Si la diarrea és crònica i aquosa, sol ser deguda a paràsits: amebosi i giardiosi o, ocasionalment, per l'e-

sprue tropical.

Els símptomes són diarrea aquosa, que pot comportar deu o més deposicions al dia, sovint acompanyada de dolor espasmòdic abdominal i nàusea, a vegades de vòmits i, infreqüentment, de febre. Apart de la debilitat i la deshidratació, no solen haver-hi manifestacions sistèmiques d'infecció. La malaltia sol curar-se espontàniament en 1-5 dies, però un 10% de casos romanen simptomàtics durant 1 setmana o més i en un 2% durant un mes.

La prevenció es basa en mesures de tipus general, com ara evitar el menjar fresc i l'aigua potencialment contaminada, i en mesures específiques. Aquestes es reserven per persones afectes de malalties inflamatòries intestinals, infecció pel virus de la immunodeficiència humana o VIH, diabetis, insuficiència cardíaca, la gent gran, els que reben medicaments immunosupressors, o els que per les seves activitats no poden perdre ni un dia. En aquest cas, la millor estratègia és que el viatger s'endugui un antibiòtic apropiat: ciprofloxacina, 500-750 mg, o azitromicina (1000 mg); i l'antidiarreic inhibidor de la motilitat intestinal: loperamida, 2 mg. Si presenta la diarrea del viatger ha de prendre Fortasec/Loperamida, d'entrada 4 mg (2 còpsules de 2 mg) i una càpsula de 2 mg després de cada deposició diarreica, sense passar de 16 mg (8 còpsules de 2 mg) al dia i l'antibiòtic ciprofloxacina, una dosi de 750 mg. Si es tracta d'una embarassada, o d'un viatger en zones on el gèrmens són resistents a la ciprofloxacina, l'antibiòtic a prendre és l'a zitormicina, una dosi de 1000 mg. Si la diarrea persisteix o és molt severa, amb presència de febre o sang a la deposi-

ció (disenteria), cal prosseguir el tractament antibiòtic 3-5 dies. Si s'ha emprat el ciprofloxacina, cal seguir-la a dosi de 500 mg dues vegades al dia i si s'ha emprat l'a zitormicina, cal seguir-la a dosi de 500 mg, una vegada al dia. Una alternativa és un antibiòtic nou que no s'absorbeix, la rifaximina, 200 mg, tres vegades al dia o 400 mg dues vegades al dia, durant 3 dies. Amb aquesta pauta de tractament la majoria de casos de diarrea del viatger se solucionen. Si hi ha febre elevada o disenteria, els antidiarreics inhibidors de la motilitat intestinal, Fortasec/Loperamida, estan contraindicats. En aquests casos i si hi ha deshidratació, la rehidratació amb sèrum oral, que ve presentat en forma de paquets que contenen els salts que s'han de dissoldre en aigua, són necessaris.

La ciprofloxacina està disponible a Catalunya amb els noms de: Baycip®, Belamicina®, Catex®, Cetraxal®, Ciproctal®, Ciprofloxacino com especialitat farmacològica genèrica o EFG, Cunesin®, Doriman®, Estencia®, Felixene®, Giroflox®, Globce®, Huberdoxina®, Piprol®, Plenolyt®, Quipro®, Rogoran®, Sepcen®, Septocipro®, Tam® i Ultramicina®.

L'azitromicina està disponible en presentació de 1000 mg a Catalunya amb els noms de: Pefloden®, Vinzam®, Zentavion® i Zitromax®.

La loperamida està disponible a Catalunya amb els noms de: Elisan®, Fortasec®, Imodium®, Loperamida com especialitat farmacològica genèrica o EFG, Loperan®, Loperkey®, Pro-tector®, Salvacolina® i Taguinol®

Salut treballa un decret per garantir que la manipulació d'aliments es faci sense fum

El departament de Salut treballa en l'elaboració d'un decret que, en el marc de la legislació actual, garanteixi que la manipulació d'aliments es faci en ambients sense fum. La mesura afectaria els establiments de menys de 100 metres quadrats on està permès fumar.

El director general de Salut Pública de la Generalitat, Antoni Plasencia,

assenyala que abans de final d'any volen tenir una versió del decret consensuat, i que això no significa prohibir, perquè ja està regulat que a pastisseries o forns no es pot fumar, "sinó que estudiem garantir que on s'elaboren aliments, com a bars i restaurants, no es faci en ambients de fum".

Segons un estudi elaborat entre professionals de l'hostaleria i la restau-

ració, el primer any i mig d'aplicació de la Llei del Tabac ja s'han obtingut beneficis i, per exemple, entre els treballadors han disminuït els problemes respiratoris i s'ha reduït la presència de nicotina en sang.

Es redueix el nombre d'infarts a la regió sanitària de Barcelona

Sobre el nou decret, ha insistit que es treballa amb totes les parts implicades, el sector d'hostaleria i el departament de Treball, per veure quins aspectes complementaris es poden afegir per protegir treballadors i usuaris.

Publicat 20/09/2007

LAMALLA.NET

P E T I T S A N U N C I S

BORSA
IMMOBILIÀRIA

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Vend i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia www.granviobra.es Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TONIRUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 566 54. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 971 551 877. www.tonirui.com

TRASPÀS per no poder atendre, botiga de roba de la llar i de moda al carrer d'Isaac Peral, 44 de Cala Rajada. 10.000 . Tel. 699 628 088

LLOGARIA soterrani per viure a s'Arenal. Tel. 617 005 901

TRASPÀS LOCAL COMERCIAL. 230 M2. Negoci de souvenir en ple rendiment a la Plaça des Castellot de Santa Ponça. Tel. 971 691 742

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

VENÇ PIS A S'ARENAL. 180 m2. 5 habitacions, cuina menjador amb xemeneia, rebost, bany, dutxa, 30 m2. de terrassa. 240.000 . Tel. 971 662 498

TRASPÀS SABATERIA. Per 30.000 , al carrer d'Aragó de Ciutat. Lloguer 250 . Tel. 971 243 553 / 615 016 870

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiabona.com.

BORSA DEL
MOTOR

Josep Vallespir i Gost, S.L. Exposi-

ció i venda, servei de mecànica. Venta de cotxes usats. Avinguda del Cid, 44. Carroceria i pintura, carrer Sant Joan de la Creu, 65- Tel. 971 427 586. Mòbil 610 427 614 – SA RENALT SON FERRIOL

COMUNICATS

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

PRODUCTES
ECOLÒGICS

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterràni, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venta al engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIA ECOLÒGICA Cana Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22- Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LACASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobiològics. www.lacasa natural.net

Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

RESTAURANT CAS'HEREU. Menú del dia a 8 . Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binisalem. Tel. 971 886 873

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 . Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

DERMETZGER. "Leberkäs" Paté de carn de Baviera), salsitxa amb salsa curry, salxitxa alemana torrada al pa, salsitxa a la "Viena" amb ensalada de patates. Carrer Mussol, 12 Son Ferrer. Tel. 607 180 849

RESTAURANT SES JARDINES. Cuina mallorquina. Plat del dia 8 . Festius a la carta. Carretera de Manacor km. 29320. Montuiri. Reservau al 971 644 101

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CA NATERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica, 4, S'Arenal, al costat de la benzinera. Tel. 971 266 745

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 , festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIÓ DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà, 105 Mòbil 687 559 600 Porreres

RESTAURANT CASTEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6 , carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 . Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, meipicada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SATRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS
PROFESSIONALS

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

CREDIMAGNUM. Aconseguiu el teu préstec de forma ràpida, eficaç i econòmica. Passeig Colom, 6 Can Picafort. Tel. 971 853 185

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animals. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

COSA DE DOS. Tapisseria, descans, mobles, decoració. Distribuïdor de matalassos Delanubbi. Carrer del Bisbe Taixaquet, 62 Lluçmajor. Tel. 971 748 088

AUTONAUTICA MANACOR. Tot per la pesca. Embarcacions neumàtiques, motors fora borda, rodets, canyes, fils, esquers, pesca submarina, vestits, fusels... Ses Parres, 61 Manacor 971 553 780

CANAROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/ València, 63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidrotub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació...

Paviments, trespols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrollable, corredora, batent. Venda, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

ÒPTICA SANTA PONÇA. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

INTENSIO. Berenars i tapes. Especialitat en anguilles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venda d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Postformades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera, 28. Ciutat. Tel. 971 421 540

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí, 2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters, 5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristofor, 26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos,

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI

CognomsTel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla, 44A. Tel. 971 160 157 Campos

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

CANFESOL. Ferreteria, drogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, joguets. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura, 2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Qualitat ISO. Telf: 971525465 – 658970701 – info@internetbalears.es – www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejors d'aigua garantida. Tel. 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

NOU LLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent, 1-1 Tel. 666 588 405 Llucmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció, 16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora, 2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPESYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrtinformatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43

Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres. Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd, 14 Porreres. Tel. 971 168 414

EXPERT J. GARCIA. Venta d'electrodomèstics. Instal·lacions elèctriques i fontaneria. Carretera Porreres – Montuïri K. 4'8. Tel. 677 449 608. Correu electrònic: garcia.v@wanadoo.es

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta, 10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICARAVIMA. Major, 148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major, 148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu, 3. Porreres. Tel. 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa, 20. Porreres. Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuïri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuïri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís, 31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa, 27 Tel. 971 166 628-629 005 089 itgrimaltsl@hotmail.com www.itgrimaltsl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeopatia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 – 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla, 30 Tel. 649 031 287 – 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgaymorla.com www.gabrielgayamorla.com

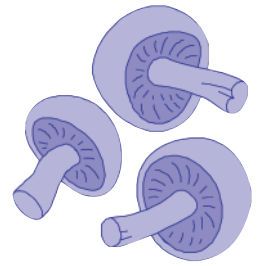
FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany, 40 Vilafranca Tel. 610 057 779 jofoba@terra.es

CANBATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina, 29 Tel. 606 270 305 Porreres

VENDES

VENC CURS COMPLET de Gestor immobiliari nou. 500 . Tel. 661427008

Cuina

Arròs a banda

Arròs valencià admirable.

Ingredients:

Peix gustós (aranyes, lluernes, congre, etc.) i una mica gros, que no es desfaci en coure'l; patates, ceba, tomàquet, arròs, aigua, oli i sal. Per a la "salmorreta": tomàquet, julivert, pebre vermell, pebre negre, vinagre i oli.

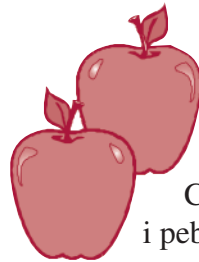

Preparació:

En una paella amb un raig d'oli i un pessic de sal, s'hi fa enrossir una mica de ceba, picada ben fina. Quan té color, s'hi tira una mica de tomàquet ratllat i es deixa coure. Llavors, s'apaga el foc. En una cassola amb aigua abundant i que bulli, es posa a coure el peix, net i escatat, unes patates tallades a daus i el sofregit. Mentre bull, es prepara la "salmorreta", picant una mica de tomàquet i un brot de julivert, barrejat amb una mica de pebre vermell i una mica de negre, unes gotes de vinagre i un raig d'oli cru, fins que quedi ben deixat. Així que el peix i les patates siguin cuits, es treu el brou de la cassola i es serveix el peix, junt amb la "salmorreta" en el mateix morter. Amb el brou i l'arròs, es fa un arròs rossejat (recepta anterior) i es serveix a continuació, de segon. Hi ha restaurants que serveixen l'arròs de primer, però la forma tradicional (i lògica) és coure l'arròs mentre es menja el peix.

Sopa de peix

És la sopa de peix de tota la vida, menys alambinada que l'anterior.

Ingredients:

Caps i espines i peix de sopa, ceba, alls, tomàquet, pa torrat, oli, sal i pebre negre.

Preparació:

En una paella amb oli, es fregeix la ceba, picada ben fina, fins que comença a agafar color. Llavors, s'hi afegeix el tomàquet, també picat ben fi, i es deixa coure. Quan el sofregit és cuit, es posa a bullir en una olla amb aigua, els caps i les espines, durant mitja hora llarga. Es cola i es torna a fer bullir el brou. Després s'hi afegeixen unes llesquetes de pa torrat, fregades amb una dent d'all i el peix, desespinat i trossejat. Així que el pa ha revingut, s'apaga el foc i es remena amb el batedor de mà. Ja es pot servir.

Calamarsets amb carxofes

Ingredients:

2 kg de carxofes, 600 g de calamarsets (que n'hi hagi, que perden molt), oli de gira-sol, oli d'oliva, 3 grans d'all, julivert, 1 tasset de tomàquet, farina

Preparació:

Primer de tot, traiem les fulles de les carxofes, les netegem i les tallem a quarts. Les arrebossem amb una mica de farina i les posem a fregir en una paella amb oli de gira-sol. Quan estiguin rossetes les retirem del foc i les posem a escórrer damunt d'un paper de cuina, perquè n'absorbeixi l'oli. A continuació, coem els calamarsets (guai si us n'hi poden treure l'ull, que dic jo, i netejarlos una mica a la peixateria) en una cassola amb oli d'oliva. Mentre estant, fem una bona picada amb els alls, el julivert i l'oli d'oliva. Quan els calamars estiguin cuits, afegim a la cassola la tasset de tomàquet i la picada, ho remenem bé, i tot seguit hi afegim les carxofes. Deixem que tot plegat faci una mica de xup-xup uns 3 minutets i pim-pam ja ho tenim. Xupat!

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 27 anys que en Pep Martínez regenta el Bar Porto Zulema al carrer Joan Miró, 248, just davant cal Rei. En tot aquest temps mai ha vist entrar ningú de la Família Real al seu establiment. Només la germana del Rei hi ha entrat alguna vegada. Tel. 971 702 529

PLATJA DE MURO

Fa 3 mesos que na Margaly Rojas, a qui veiem amb sa filla Katerin regenta el Restaurant Nàpols al Centre Comercial El Pati de la Platja de Muro. Pizzes i pastes italianes fetes a casa. Tel. 971 897 379

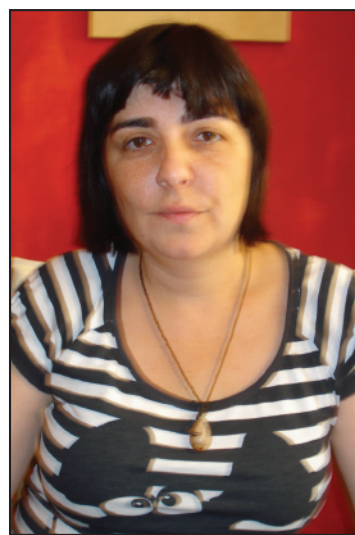
A R T À

Fa 2 anys que na Tanja Bever regenta la Immobiliària Bellacasa al carrer Antoni Blanes i Joan, 13 d'Artà. Tel. 971 887 700

Fa 2 anys que na Tanja Boaretto del restaurant Il Faro regenta la botiga de moda Sols Dona al carrer de Ciutat, 25 d'Artà. Tel. 971 829 312

Fa 2 mesos que n'Immaculada Ginard regenta el Cafè Ciutat al carrer Ciutat, 26 d'Artà. Te servei d'internet i molta simpatia. Tel. 971 562 082

Des de fa 12 anys, n'Aurèlia Torres i na Conxa Calaco eren dependents al Forn ca'n Pere a la Plaça del Conqueridor, 2 d'Artà. Ara fa dos mesos que en són les madones. Ja són independents. Tel. 971 829 143

COLÒNIA DE SANT PERE

Fa un any que na Marvi Maria Bianciotti va obrir el Super Eurocop Mavi al carrer de Sant Marc, 29 al costat de l'església de sa Colònia de sant Pere. Per celebrar-ho aquests dies fa rebaixes en alguns productes. Tel. 669 277 267

CALA BONA

Fa 2 anys que na Xisca Adrover regenta la botiga de records El Paso al Passeig Marítim, 19 de Cala Bona. Tel. 629 041 732

Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista
dels empresaris
Tel. 971 85 85 80

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel.

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)

